Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 8ος — Ἐν Ἀθήναις, τὴν 4 Αὐγούστου 1901 — Ἔτος 23ον. — Ἀριθ. 31

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια.)

ΠΡΩΤΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ

Πέραν τῆς Γουασαπάνας, τὸ πλάτος τοῦ ποταμοῦ δὲν ὑπερβαίνει τὰ πεντακόσια μέτρα. Ἐν τούτοις ὁ ροῦς του ἐξακολουθεῖ νὰ διχάζεται ὑπὸ πολυαρίθμων νησίδων, αἱ ὁποῖαι σχηματίζουν ὁρμητικώτατα καὶ διὰ τοῦτο ἀρκετὰ ἐπικίνδυνα ρεύματα. Ἡ Μορίσκη καὶ ἡ Γαλλινέττα μόλις ἕως τὴν νησίδα Πέρρο-δὲ-Ἄγκουα κατώρθωσαν νὰ πλεύσουν τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καὶ μάλιστα ἦτο ἤδη νὺξ ὅταν ἔφθασαν.

Εἰκοσιτέσσαρας ὥρας ἀργότερα, μεθ' ἡμέραν βροχερὰν, ἐπανειλημμένως ταραχθεῖσαν ὑπὸ καταιγίδων, αἱ ὁποῖαι ἠνάγκασαν τοὺς ναύτας νὰ προστρέξουν εἰς τὴν παλάντσαν πέραν τῆς νήσου Καμουκάπης,—τὰ πλοιάρια ἔφθασαν εἰς τὸ τέναγος τῆς Καρίδας.

Ὑπῆρχεν ἄλλοτε εἰς τὸ μέρος τοῦτο χωρίον, τὸ ὁποῖον ἐγκατελείφθη, ἐπειδὴ ἕνας Πιαρόας κατεσπαράχθη ὑπὸ τίγρεως,—καθὼς ἐβεβαίωσαν περὶ τούτου τὸν Σαφφανζῶν. Ἄλλως τε ὁ γάλλος περιηγητὴς δὲν εὗρεν εἰς τὸ χωρίον τοῦτο εἰμὴ ὀλίγας καλύβας χρησιμοποιουμένας ὑπὸ ἑνὸς Ἰνδοῦ Μπαρέ, ὀλιγώτερον δεισιδαίμονος ἢ δειλοῦ ἀπὸ τοὺς ὁμοφύλους του. Ὁ Ἰνδὸς οὗτος ἵδρυσεν ἐδῶ ἀγροκήπιον τελείως εὐημερεῦν καὶ περιλαμβάνον ἀγροὺς κριθῆς, μανιόκας, καὶ φυτείας καπνοῦ, βανάνας καὶ ἀνανᾶ. Εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ἰνδοῦ τούτου καὶ τῆς συζύγου του διετέλουν δώδεκα ἰθαγενεῖς, οἱ ὁποῖοι ἔζων εἰς τὴν Καρίδαν εὐτυχεῖς καὶ ὁμονοοῦντες.

Ὁ καλὸς αὐτὸς ἄνθρωπος προσεκάλεσε τοὺς ταξειδιώτας νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ κτῆμά του, καὶ δὲν ἦτο εὔκολον νὰ ἀρνηθοῦν τὴν πρόσκλησίν του. Μόλις ἤραξαν τὰ πλοιάρια παρὰ τὴν ἀμμώδη ἀκτήν, ἀνῆλθεν ἐπ' αὐτῶν. Τῷ προσεφέρθη ποτήριον οἴνου ἱσπανικοῦ· ἀλλὰ δὲν τὸ ἐδέχθη, εἰμὴ ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι θὰ ἐπήγαιναν νὰ πίουν ρακὴν καὶ νὰ καπνίσουν ἐγχώρια σιγαρέττα εἰς τὴν καλύβην του. Καὶ τὸ ἐπρότεινε μὲ τόσην εὐγένειαν, ὥστε οἱ ταξειδιῶται ὑπεσχέθησαν προθύμως νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ ἀγροκήπιον, μετὰ τὸ γεῦμα.

Μικρὸν ἐπεισόδιον συνέβη τότε, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἔδωσαν, οὔτε ἠμποροῦσαν νὰ δώσουν μεγάλην σημασίαν.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἀπεβιβάζετο ἐκ τῆς Γαλλινέττας, ὁ Μπαρὲς ἐκύτταξεν ἕνα ἐκ τῶν ἀνδρῶν τοῦ πληρώματος, τὸν Ζορρὲν ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ὁ Βαλδὲζ εἶχε μισθώσει εἰς Ἅγιον Φερνάνδον.

Ὡς ἐνθυμεῖσθε, ὁ Ἱσπανὸς ἐπροθυμοποιήθη νὰ προσφέρῃ τὰς ὑπηρεσίας του, μόνον καὶ μόνον διότι ἐσκόπευε νὰ μεταβῇ εἰς Σάντα - Ζουάναν.

Ἀφ' οὗ τὸν ἐκύτταξεν ὀλίγας στιγμὰς μὲ κάποιαν περιέργειαν, ἔξαφνα ὁ Μπαρὲς τῷ εἶπε:

— Δὲν μοῦ λὲς σὲ παρακαλῶ... κάπου σὲ ξεύρω ἐσένα... μήπως σὲ εἶδα πουθενά;

Ὁ Ζορρὲς συνέσπασε τὰς ὀφρῦς ἀδιοράτως καὶ ἔσπευσε νὰ ἀποκριθῇ:

— Ἐδῶ... ὄχι βέβαια!.. ἐγὼ ποτὲ δὲν ἦλθα στὸ κτῆμά σου.

— Περίεργον!.. Λίγοι ξένοι περνοῦν ἀπὸ τὴν Καρίδαν, καὶ δύσκολα λησμονεῖ κανένας τὰ μοῦτρά των... ἄμα τὰ ἰδῇ, ἔστω καὶ μίαν φοράν.

— Μήπως τυχὸν μὲ ἀπαντήσατε εἰς τὸν Ἅγιον Φερνάνδον; ἠρώτησεν ὁ Ἱσπανός.

— Πιθανόν... πρὸ πόσου καιροῦ ἦσουν ἐκεῖ;

— Πρὸ... τριῶν ἑβδομάδων.

— Ἄ, μπᾶ! μπᾶ!.. ἔχω τοὐλάχιστον δυὸ χρόνια νὰ πάγω εἰς τὸν Ἅγιον Φερνάνδον.

— Τότε κάμνετε λάθος... δὲν μὲ εἴδατε ποτέ... γιατὶ πρώτη μου φορὰ ταξειδεύω στὸν Ἄνω Ὀρενόκον! ἀπεκρίθη

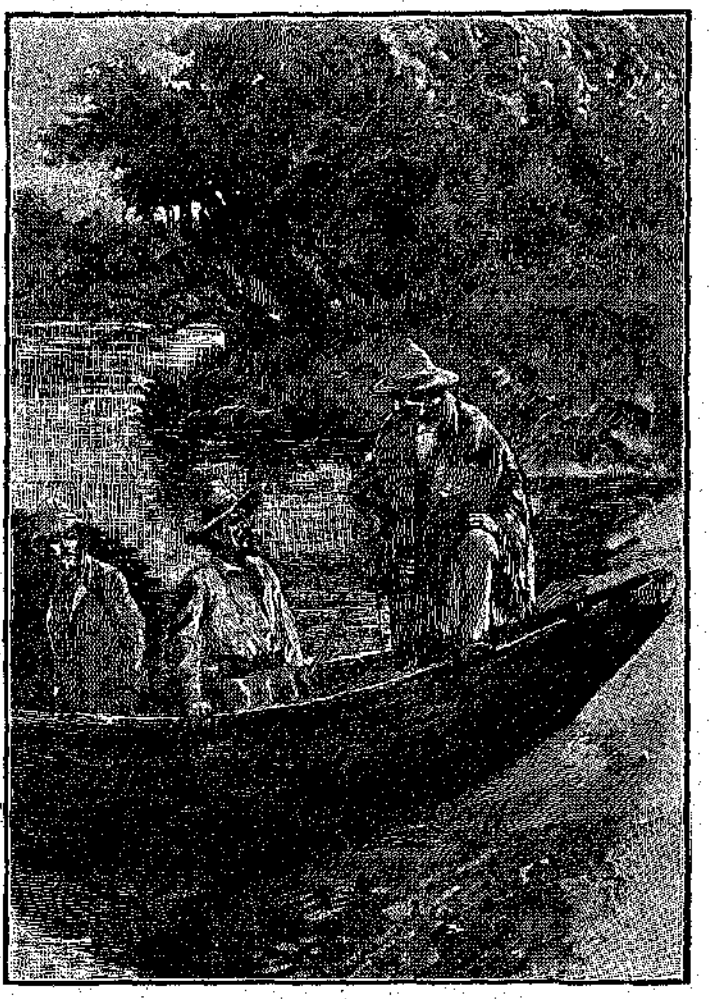

Κάπου σὲ ξεύρω ἐσένα... μήπως σὲ εἶδα πουθενά;...

ἀρκετὰ ἀποτόμως καὶ ταχέως ὁ Ζορρές.

— Ἐπιθυμῶ νὰ σε πιστεύσω, ὑπέλαβεν ὁ Μπαρές, καὶ ὅμως .....

Ἐδῶ ἔληξεν ἡ συνομιλία, καὶ ἂν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ τὴν ἤκουσε, δὲν ἔδωσεν ὅμως καμμίαν προσοχήν οὔτε ἔδειξε τὴν παραμικρὰν ἀνησυχίαν. Διατί τάχα ὁ Ζορρὲς θὰ ἔκρυπτε τὸ ὅτι ἦλθε ποτὲ εἰς τὴν Καρίδαν, ἂν τοῦτο συνέβη πραγματικῶς; Βεβαιότατα ὁ Ἰνδὸς ἔκαμνε λάθος.

Ἄλλως τε ὁ Βαλδὲζ κανένα παράπονον δὲν εἶχε κατὰ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, τοῦ ῥωμαλέου καὶ ἐπιδεξίου, ὁ ὁποῖος οὐδεμίαν ὑπηρεσίαν ἠρνεῖτο, ὅσον κοπιώδης καὶ ἂν ἦτο. Τὸ μόνον ποὺ ἠμποροῦσε νὰ παρατηρήσῃ κανείς, — ὄχι βέβαια διὰ νὰ τὸν μεμφθῇ, — ἦτο ὅτι ἔζη χωριστὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ὀμιλῶν ὀλίγον καὶ ἀκούων μᾶλλον ὅ,τι ἐλέγετο, τόσον μεταξὺ τῶν ἐπιβατῶν ὅσον καὶ μεταξὺ τῶν ναυτῶν.

Ἐν τούτοις, κατόπιν τῶν ἀνταλλαχθεισῶν λέξεων μεταξὺ Ἰνδοῦ καὶ Ζορρές, ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ ἐσυλλογίσθη νὰ ἐρωτήσῃ τὸν τελευταῖον τοῦτον, διὰ ποῖον λόγον μετέβαινεν εἰς Σάντα-Ζουάναν.

Ὁ Παῦλος. ζωηρῶς ἐνδιαφερόμενος διὰ πᾶν ὅ,τι ἀπέβλεπε τὸν ἱεραποστολικὸν Σταθμόν, ἐστάθη νὰκούσῃ μὲ κάποιαν ἀνυπομονησίαν τί θὰ ἀπεκρίνετο ὁ Ἱσπανός.

Καὶ ἁπλούστατα, χωρὶς νὰ δείξῃ τὴν παραμικρὰν ἀμηχανίαν, οὗτος εἶπεν:

—Ὅταν ἤμουν μικρὸς ἐφοροῦσα ῥάσα... ἤμουν καλογεροπαῖδι εἰς τὸ Μοναστήρι τῆς Μερσεδῆς, εἰς τὸ Κάδιξ.. Ἔπειτα μοῦ ἦλθεν ἐπιθυμία νὰ ταξειδεύσω... Γιὰ κάμποσα χρόνια ὑπηρέτησα ὡς ναύτης εἰς τὰ βασιλικὰ καράβια... Αὐτὴ ἡ ὑπηρεσία ὅμως μ' ἐκούραζε πολύ... θυμήθηκα πάλι τὴν παλιά μου κλίσι, καὶ ἐσυλλογίσθηκα νὰ ἔμβω σὲ κανένα Μοναστήρι Ἱεραποστόλων. Ἤμουν 'ςτὴν Καρακάσην, 'ς ἐμπορικὸ πλοῖο, πρὸ ἓξ μηνῶν, ὅταν ἄκουσα νὰ ὁμιλοῦν γιὰ τὸ Μοναστῆρι τῆς Σάντα-Ζουάνας, ποὺ τὸ ἵδρυσεν ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης . . . Τότε ἀπεφάσισα νὰ ὑπάγω ἐκεῖ, βέβαιος ὅτι ὁ πάτερ Ἐσπεράντης, σὸν πατριώτης μου, θὰ με δεχθῇ.

«Ἔφυγα λοιπὸν ἀπὸ τὴν Καρακάσην, καὶ μισθονόμενος ὡς ναύτης πότε 'ςτὸ ἕνα πλοιάριο πότε 'ςτὸ ἄλλο, κατώρθωσα ἔτσι νὰ φθάσω εἰς τὸν Ἅγιον Φερνάνδον.

Ἐκεῖ ἐπερίμενα εὐκαιρίαν διὰ νὰ προχωρήσω ψηλότερα .. Οἱ πόροι μου. δηλαδὴ ὅ,τι εἶχα οἰκονομήσῃ ἀπὸ τὸ ταξεῖδι, ἄρχισαν νὰ τελειώνουν . . . ὅταν ἔφθασαν 'ςτὸ χωριὸ τὰ πλοιάριά σας. Τότε ἄκουσα νὰ λέγουν, ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ συνταγματάρχου Κερμώρ, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ εὕρῃ τὸν πατέρα του, ἑτοιμάζετο νὰ ἀναχωρήσῃ γιὰ τὴν Σάντα-Ζουάναν. Ὅταν ἔμαθα, ὅτι ὁ καπετάνιος Βαλδὲζ ἐγύρευε ναῦτες, τὸν ἐπαρακάλεσα νὰ με πάρῃ, καὶ ἔτσι βρίσκομαι τώρα 'ςτὴ Γαλλινέττα ... Γι' αὐτὸ μὲ ἀκούσατε νὰ λέγω 'ςτὸν Ἰνδὸ ὅτι δὲν εἰμπορεῖ νὰ με εἶδε ποτὲ 'ςτὴν Καρίδα, ἀφ' οὗ ἀπόψε ἔφθασα ἐδῶ γιὰ πρώτη μου φορά.»

Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ καὶ ὁ Παῦλος ἐξεπλάγησαν διὰ τὴν εὐκολίαν, μεθ' ἧς ἐξεφράζετο ὁ Ἱσπανός. Δὲν ἔπρεπεν ὅμως νὰ ἐκπλαγοῦν, ἀφ' οὗ ὁ Ζορρὲς ἔλαβεν εἰς τὴν νεότητά του κάποιαν ἀγωγήν, ὡς δόκιμος μοναχός. Τότε τῷ ἐπρότειναν νὰ μισθώσουν ἀντ' αὐτοῦ ἕνα Ἰνδὸν διὰ τὴν Γαλλινέττα ν, καὶ νὰ τὸν κρατήσουν ὡς ἐπιβάτην ἐφ' ἑνὸς τῶν πλοιαρίων.

Ὁ Ζορρὲς ηὐχαρίστησε τοὺς δύο Γάλλους, ἀλλ' ἀπεποιήθη. Συνειθίσας ἤδη εἰς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ναύτου, ἀφ' οὗ τὸ ἐξήσκησε μέχρι Καρίδας, θὰ τὸ ἐξηκολούθει καὶ μέχρι τῶν πηγῶν τοῦ ποταμοῦ.

—Καὶ ἂν δὲν ἠμπορέσω νὰ ἔμβω εἰς τὴν Μονήν, προσέθεσε, τότε, κύριοι, θὰ σας παρακαλέσω νὰ με γυρίσετε ὀπίσω εἰς τὸν Ἅγιον Φερνάνδον μὲ τὸν ἴδιον τρόπον, καὶ ἔπειτα εἰς τὴν Εὐρώπην, ὅταν θὰ γυρίσετε καὶ σεῖς.

Ὁ Ἱσπανὸς ὡμίλει μὲ φωνὴν ἥρεμον ἀλλὰ κάπως τραχεῖαν, μολονότι προσεπάθει νὰ τὴν ἀπαλύνῃ. Ἀλλὰ καὶ ἡ φωνὴ ἐταίριαζε μὲ τὴν τραχεῖαν του φυσιογνωμίαν, μὲ τὸ ἀπότομον ὕψος του, μὲ τὸ μελαγχολικόν του πρόσωπον, μὲ τὴν μεγάλην μελανότριχα κεφαλήν, μὲ τὸ στόμα, τὰ λεπτὰ χείλη τοῦ ὁποίου ἀνυψοῦντο ἐπὶ ὀδόντων λευκοτάτων.

Ὑπῆρχε καὶ ἐν ἰδιαίτερον σύμπτωμα, τὸ ὁποῖον κανεὶς ἕως τώρα δὲν εἶχε παρατηρήσῃ, καὶ τὸ ὁποῖον μόνον ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἤρχισε νὰ παρατηρῇ ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ. Ἦτο δὲ τοῦτο τὸ παράδοξον βλέμμα, τὸ ὁποῖον ὁ Ζορρὲς ἔρριπτεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐπὶ τοῦ παιδίου. Μήπως εἶχεν ἀνακαλύψῃ τὸ μυστικὸν τῆς Παυλίνας Κερμώρ, τὸ ὁποῖον δὲν ὑπώπτευον οὔτε ὁ Βαλδὲζ οὔτε ὁ Πάρσαλ οὔτε κανεὶς ἐκ τῶν ναυτῶν τῶν δύο πλοιαρίων;

Τοῦτο κατέστησε τὸν Ἰάκωβον Ἑλλὼκ κάπως ἀνήσυχον. Ἐνόμισεν ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐπιτηρῇ τὸν Ἱσπανόν, μολονότι οὔτε ὁ Παῦλος οὔτε ὁ λοχίας Μαρσιάλης συνέλαβον τὴν παραμικρὰν ὑπόνοιαν. Ἂν αἱ ὑπόνοιαι τοῦ Ἰακώβου Ἑλλὼκ μετεβάλλοντο εἰς βεβαιότητα, θὰ ἦτο πάντοτε εἰς καιρὸν νὰ ἐνεργήσῃ ῥιζικῶς, καὶ νὰ παλλαχθῇ τοῦ Ζορρές, ἀποβιβάζων αὐτὸν εἰς κανὲν χωρίον, — εἰς τὴν Ἐσμεράλδαν παραδείγματος χάριν, ὅταν θὰ ἔφθανον ἐκεῖ τὰ πλοιάρια. Οὔτε θὰ εἶχον μάλιστα ἀνάγκην νὰ τῷ δώσουν λόγον περὶ τούτου. Ὁ Βαλδὲζ θὰ τῷ ἐπλήρονε τὸν λογαριασμόν του, καὶ θὰ τὸν ἄφηναν πλέον ναύπαγη εἰς τὴν Σάντα Ζουάναν ὅπως ἤθελε.

Περὶ τοῦ ἱεραποστολικοῦ τούτου Σταθμοῦ, ὁ Παῦλος ἐσκέφθη νὰ ἐξετάσῃ τὸν Ζορρές, μήπως ἤξευρε τίποτε περισσότερον, καὶ τὸν ἠρώτησεν ἂν ἐγνώριζε τὸν Πάτερ-Ἐσπεράντην, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ὁποίου ἤλπιζε νὰ προσληφθῇ.

— Μάλιστα, κύριε Κερμώρ, ἀπήντησεν ὁ Ζορρές, κατόπι μικροῦ διαταγμοῦ.

— Τὸν εἶδες;

— Μάλιστα . . . 'ςτὴν Καρακάση.

— Πότε;

— Ἀπὸ 1879 . . . ἐγὼ τότε ὑπηρετοῦσα σὲ πλοῖον ἐμπορικό. . .

—Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης ἐπῆγεν εἰς τὴν Καρακάσην;

— Μάλιστα ... ἡ πρώτη φορά ... Ἀπὸ ἐκεῖ ἔφυγε, κ' ἐπῆγε νὰ κάμῃ τὴ Σάντα-Ζουάνα.

— Καὶ τί ἄνθρωπος εἶνε, προσέθεσεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ, ἢ μᾶλλον τί ἄνθρωπος ἦτο τὴν ἐποχὴν ἐκείνην;

— Ἄνθρωπος καμμιὰ πενηνταριὰ χρόνων, ὑψηλός, εὔρωστος, δυνατός, μὲ γένεια ψαρά, ποὺ τώρα πρέπει νὰ εἶνε ἄσπρα ... Δραστήριος, ἀποφασιστικός, γενναῖος, ὅπως ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἱεραπόστολοι ποὺ ἀψηφοῦν κάθε κίνδυνο, ποὺ ἐκθέτουν καὶ τὴ ζωή των ἀκόμα, γιὰ νὰ πολιτίσουν τοὺς Ἰνδούς.

— Εὐγενὲς ἔργον, εἶπεν ὁ Παῦλος.

— Μὰ γίνεται εὐγενέστερον; ἀπήντησεν ὁ Ἱσπανός.

Καὶ μὲ τὴν ἀπάντησιν αὐτὴν ἐτελείωσεν ἡ συνομιλία. Ἦτο ὥρα νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ κτῆμα τοῦ Μπαρέ. Ὁ Λοχίας Μαρσιάλης καὶ ὁ Παῦλος, ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ καὶ ὁ γερμανὸς Πατέρν, ἀπεβιβάσθησαν εἰς τὴν ὄχθην. Ἐκεῖθεν, διασχίσαντες τοὺς ἀγροὺς τοῦ ἀραβοσίτου καὶ τῆς μανιόκας, διευθύνθησαν πρὸς τὴν οἰκίαν ὅπου διέμενεν ὁ Ἰνδὸς μετὰ τῆς συζύγου του. Ἡ οἰκία αὕτη ἦτο ἐκτισμένη μὲ περισσοτέραν ἐπιμέλειαν ἀφ' ὅ τι εἶνε συνήθως τὰ ἀχυρόσπιτα τῶν Ἰνδῶν εἰς τὴν χώραν ταύτην. Περιεῖχε διάφορα ἔπιπλα, αἰώρας, μαγειρικὰ σκεύη, γεωργικὰ ἐργαλεῖα, μίαν τράπεζαν, πολλὰ πανέρια χρησιμεύοντα ἀντὶ ἐρμαρίων, καὶ πέντε ἓξ σκαμνία.

Τοὺς ξένους ὑπεδέχθη ὁ Μπαρές. διότι ἡ σύζυγός του δὲν ἐννοοῦσε τὰ Ἱσπανικά, τὰ ὁποῖα ἐκεῖνος ὡμιλοῦσεν εὐχερῶς. Ἦτο Ἰνδὴ ἡ ὁποία εἶχεν ἀπομείνῃ ἡμιαγρία, καὶ βεβαίως πολὺ κατωτέρα τοῦ συζύγου της.

Οὗτος, πολὺ ὑπερήφανος διὰ τὴν κατοικίαν του, ὡμίλησε διὰ μακρῶν περὶ τῶν ἐργασιῶν καὶ τοῦ μέλλοντός του, ἐξεδήλωσαν τὴν λύπην διότι οἱ ξένοι δὲν ἠμπορεῖσαν νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ κτῆμα καθ' ὅλην του τὴν ἔκτασιν. Ἀλλὰ τοῦτο θ' ἀνεβάλλετο δι' ἀργότερα, διότι κατὰ τὴν ἐπιστροφήν των τὰ πλοιάρια ὁ ἑστάθμευον ἐδῶ περισσότερον.

Παξιμάδια ἀπὸ μανιόκαν, ἀνανάδες πρώτης ποιότητος, ῥακή, τὴν ὁποίαν ὁ Μπαρὲς παρεσκεύαζεν ὁ ἴδιος ἀπὸ τὰ

ζαχαροκάλαμά του, σιγαρέττα ἀπὸ τὸν καπνὸν ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ὡριμάζει ἄνευ καλλιεργείας, — ἁπλᾶ φύλλα διπλωμένα εἰς λεπτὸν φλοιὸν ταβαρίου, ἀντὶ σιγαροχάρτου, — ἰδοὺ τί προσεφέρθησαν εἰς τοὺς ταξειδιώτας μετὰ πολλῆς χαρᾶς, καὶ ἔγιναν ἀποδεκτὰ εὐγνωμόνως.

Μόνον ὁ Παῦλος ἀπεποιήθη τὰ σιγαρέττα, παρὰ τὴν ἐπιμονὴν τοῦ Ἰνδοῦ, καὶ μόλις συγκατετέθη νὰ βρεξῇ τὰ χείλη του μὲ ὀλίγας σταγόνας ῥακῆς. Καὶ ἔκαμε φρόνιμα, διότι τὸ ποτὸν αὐτὸ ἔκαιεν ὡς φωτιά... Ἂν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ, καὶ ὁ λοχίας Μαρσιάλης ἔμειναν ἀπαθεῖς, ὁ Γερμανὸς Πατέρν ὅμως δὲν ἠμπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ μορφασμόν, τὸν ὁποῖον καὶ πίθηκοι θὰ ἐζήλευον, — καὶ ὁ ὁποῖος ἐπροξένησε ἀληθῆ ἀγαλλίασιν εἰς τὸν Ἰνδόν.

Περὶ τὴν δεκάτην ὥραν, οἱ ἐπισκέπται ἀπεσύρθησαν, καὶ ὁ Μπαρές, ἀκολουθούμενος ὑπό τινων ἐργατῶν, τοὺς συνώδευσε μέχρι τῶν πλοιαρίων, οἱ ναῦται τῶν ὁποίων ἑτοιμῶντο βαθύτατα.

Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐπρόκειτο νὰ χωρισθοῦν, ὁ Ἰνδὸς δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατηθῇ, καὶ εἶπεν ὑπαινισσόμενος τὸν Ζορρές:

— Καὶ ὅμως εἶμαι βέβαιος ὅτι εἶδα αὐτὸν τὸν Ἱσπανὸν ἐδῶ, εἰς τὰ περίχωρα τοῦ κτήματος . . .

— Μὰ διατί θὰ το ἔκρυπτε; . . . ἠρώτησεν ὁ Παῦλος.

— Ἁπλῆ ὁμοιότης. καλέ μου Ἰνδέ, ἠρκέσθη ν' ἀπαντήσῃ ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΔΙΗΜΕΡΟΣ ΔΙΑΜΟΝΗ ΕΙΣ ΔΑΝΑΚΟΝ

Ἤδη, πρὸ τεσσαράκοντα καὶ ὀκτὼ ὡρῶν, διεγράφετο ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ ὁρίζοντος ἡ κορυφὴ ἑνὸς βουνοῦ, τὸ ὁποῖον οἱ δύο κυβερνῆται Βαλδὲζ καὶ Πάρσαλ ἔλεγον ὅτι εἶνε ἡ Γιαπακάνα. Πρὸς θέσιν μάλιστα, ὅτι τὸ βουνὸν αὐτὸ εἶνε στοιχειωμένον, καὶ ὅτι τὰ πνεύματα, κάθε χρόνον, τὸν Φεβρουάριον καὶ Μάρτιον, ἀνάπτουν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ μεγάλην πυράν, ἡ λάμψις τῆς ὁποίας ἐκτείνεται εἰς ὅλην τὴν χώραν, ἀνυψουμένη ἕως εἰς τὸν οὐρανόν . . .

Τὴν ἑσπέραν τῆς 11 Ὀκτωβρίου τὰ πλοιάρια θὰ ἔφθανον εἰς τὸ μέρος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον τὸ βουνὸν τοῦτο φαίνεται ὑπὸ τὰς ἀληθεῖς του διαστάσεις, — μῆκος τέσσαρα χιλιόμετρον, πλάτος ἓν καὶ ἥμισυ χιλιόμετρον, καὶ ὕψος χίλια διακόσια μέτρα περίπου.

Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, μετὰ τὸν ἀπόπλουν ἐκ Καρίδας, ἡ Μορίσκη καὶ ἡ Γαλλινέττα, βοηθούμεναι ὑπὸ σταθεροῦ ἀνέμου, διήνυσαν πολλὰ μίλλια, ταχέως καὶ ἀνεμποδίστως. Ἐπέρασαν τὴν νῆσον Λούναν, ἀνέπλευσαν τὸν ποταμὸν μεταξὺ ὀχθῶν, κεκαλυμμένων πυκνῶς ἀπὸ φοινικοειδῆ, καὶ ἡ μόνη δυσκολία ποὺ ἐπαρουσιάσθη ἦτο ἐν μικρὸν στενόν, ὀνομαζόμενον « Πέραμα τοῦ Διαβόλου. » Εὐτυχῶς τὸ ἐπέρασαν καὶ αὐτό, χωρὶς νὰ ἀναφανῇ ὁ διάβολος.

Ἡ Γιαπακάνα κατέχει τὴν πεδιάδα, τὴν ἐκτεινομένην ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Ὀρενόκου. Ὡς λέγει καὶ ὁ Σαφφανιζών, τὸ βουνὸν τοῦτο παρουσιάζεται ὑπὸ μορφὴν γιγαντιαίου σαρκοφάγου.

(Ἕπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΥ ΠΤΥΣΗΣ!..

Ἀγαπητοί μου,

Οἱ ἰατροὶ πταίουν!... σᾶς ἀρκίζομαι ὅτι δὲν πταίω ἐγώ, ἂν θά σας ὁμιλήσω σήμερον διὰ πράγματα κάπως δυσάρεστα, — δι' ἀποχρέμψεις, διὰ πτύελα, διὰ πτυσίματα καὶ διὰ... μανδήλια τῆς μύτης. Καὶ εἰδικῶς, ἂν θέλετε νὰ μάθετε, πταίουν οἱ Ἄγγλοι ἰατροί, οἱ ὁποῖοι συνῆλθον ἐσχάτως εἰς Ὑγειολογικὸν Συνέδριον ἐν Λονδίνῳ. καὶ ἔφεραν εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν ὅλα αὐτὰ τὰ ἀηδῆ πράγματα, κ' ἐκήρυξαν σταυροφορίαν κατὰ τῶν πτυόντων, καὶ ἀπέδειξαν ὅτι αὐτοὶ φενεύουν τὸν κόσμον, καὶ ἔκαμαν ἀκόμη καὶ τὴν Ἀστυνομίαν — τὴν ἐκεῖ, — νὰ λάβῃ τὰ μέτρα της...

Ἀλλὰ διὰ νὰ μ' ἐννοήσετε καλλίτερα, ἰδοὺ τί συμβαίνει.

Καθὼς γνωρίζετε, αἱ περισσότεραι καὶ φοβερώτεραι τῶν ἀσθενειῶν μεταδίδονται διὰ μικροβίων. Τὰ περισσότερα πάλιν καὶ τὰ φοβερώτερα τῶν μικροβίων ἐμπεριέχονται εἰς τὰ πτύελα τῶν ἀσθενῶν. Θὰ ἔτυχε ἴσως νὰκούσετε, ὅτι οἱ ἰατροὶ διὰ νὰ ποφανθοῦν ἂν ἕνας ἀσθενὴς εἶνε πχ: φθισικός, ἐξετάζουν τὰ πτύελά του, δηλαδὴ τὰ παρατηροῦν διὰ τοῦ μικροσκοπίου. διὰ νὰ ἴδουν ἂν ὑπάρχη τὸ μικρόβιον τῆς φθίσεως. Ἂς ὑποθέσωμεν τώρα ὅτι ἕνας ἀσθενὴς πτύει εἰς τὸν δρόμον. Τί συμβαίνει; Τὰ πτύελα ξηραίνονται, ἀνακατεύονται μὲ τὴν σκόνην, σηκόνονται ἀπὸ τὸν ἀέρα, καὶ οἱ ὑγιεῖς ἀναπνέουν... μικρόβια. Οὕτω εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ κολλήσῃ μίαν ἀσθένειαν, χωρὶς νὰ πλησιάσῃ κανένα ἀσθενῆ, χωρὶς νὰ τὸν φιλήσῃ, χωρὶς νὰ πιῇ ἀπὸ τὸ ποτήρι του; χωρὶς νὰ ἔμβῃ εἰς τὸ δωμάτιόν του. Ἁπλούστατα ἀπὸ τὸν δρόμον! Εἶνε δὲ ἀποδεδειγμένον πλέον, ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον μεταδίδονται εἰς τὰς πόλεις αἱ ἀσθένειαι, καὶ αὐξάνει κατὰ πληκτικῶς ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀσθενῶν, καὶ κινδυνεύει ἡ δημοσία ὑγεία, καὶ καθίσταται προβληματικὴ ἡ ὕπαρξις τῆς ἀνθρωπότητος...

Αὐτὰ ἐκήρυξε τὸ Ἰατρικὸν Συνέδριον τοῦ Λονδίνου καὶ... τὸ πτύσιμον εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἀπηγορεύθη. Ἡ ἀπαγόρευσις ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν ἐπῆγεν ἀμέσως εἰς τὴν Ἀμερικήν. καὶ τώρα εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ εἴπῃ ὅτι Ἀμερικανοὶ καὶ Ἄγγλοι εἰς τὰς δέκα ἐντολὰς τῆς Γραφῆς προσέθεσεν καὶ ἐνδεκάτην: Οὐ πτύσῃς! Εἰς τοὺς δρόμους, εἰς τὰ τράμ, εἰς τοὺς σταθμοὺς τῶν σιδηροδρόμων, εἰς τὰ σχολεῖα, εἰς τὰ καταστήματα, παντοῦ ἐτοιχοκολλήθησαν ἐπιγραφαί, ὑπενθυμίζουσαι τὴν ἀπαγόρευσιν: «Μὴ πτύετε! Ὁ πτύων δολοφονεῖ τὸν πλησίον του.» Αἱ δὲ ἐφημερίδες καὶ τὰ περιοδικὰ τῶν δύο κόσμων γέμουν ἀπὸ ἄρθρα μὲ ὑγιεινὰς παραγγελίας καὶ συμβουλάς, ἐν ᾧ ἡ Ἀστυνομία καταγίνεται νὰ συλλαμβάνῃ, ἐκτὸς τῶν κακούργων καὶ τῶν λωποδυτῶν, καὶ τοὺς πτύοντας εἰς τὸν δρόμον.

Ἴσως θὰ ἐρωτήσετε: Καὶ ποῦ λοιπὸν πρέπει νὰ πτύῃ κανείς; Οἱ ἰατροὶ θὰ σας ἀπαντήσουν: Πρῶτον δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ πτύετε Εἶνε καὶ τοῦτο μία κακὴ συνήθεια, ἡ ὁποία μὲ ὀλίγην προσπάθειαν ἐξαλείφεται. Ἀλλ' ἂν δὲν εἰμπορῆτε νὰ κάμετε διαφορετικά, ἂν εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ πτύσετε, τότε δὲν πρέπει νὰ ἐξέρχεσθε εἰς τὸ παράθυρον καὶ νὰ πτύετε εἰς τὸν δρόμον. Νὰ πτύετε εἰς τεμάχιον χάρτου καὶ νὰ το ῥίπτετε εἰς τὴν φωτιάν. Καὶ ἂν τοῦτο δὲν σας εἶνε εὔκολον. νὰ πτύετε ἁπλούστατα. . . εἰς τὸ μανδήλι σας. Ἀλλὰ ποτὲ εἰς τὸν δρόμον, ποτὲ εἰς τὸ πάτωμα, ποτὲ ἐπάνω εἰς τὰ ἐνδύματα τοῦ διαβάτου — ὅπως γίνεται καμμίαν φορὰν ἐδῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Διότι, πρέπει νὰ το ὁμολογήσωμεν, ἡ κακὴ συνήθεια τοῦ πτύειν εἶνε πολὺ διαδεδομένη εἰς τὸν τόπον μας. Ὅλοι πτύουν ἀνεξετάστως καὶ ἀνεμποδίστως. Δὲν το ἔχει διὰ τίποτε ὁ ἄλλος, ἐκεῖ ποῦ πηγαίνετε, νὰ σας πτύσῃ τὸ πανταλόνι ἢ τὸ ἐπανωφόρι. Δὲν το κάμνει ἀπὸ κακίαν βέβαια. Τὸ κάμνει ἀπὸ ἀπροσεξίαν. Καὶ ὅμως ἡ ἀπροσεξία αὐτὴ εἰμπορεῖ νὰ εἶνε καὶ θανατηφόρος! Φοβερόν!

Θὰ μου εἴπητε: Καλὰ οἱ ἄρρωστοι. μὰ οὔτε οἱ ὑγιεῖς λοιπὸν δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ πτύουν;

Οὔτε αὐτοί. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν τοὐλάχιστον, ἡ Ἀστυνομία δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἰξεύρῃ ποῖοι εἶνε οἱ ὑγιεῖς καὶ ποῖοι οἱ ἀσθενεῖς, καὶ δι' αὐτὸ τὸ ἀπαγορεύει ἐπίσης εἰς ὅλους. Ἔπειτα, πῶς θὰ συνειθίσῃ κανεὶς νὰ μὴ πτύῃ εἰς τὸν δρόμον; Πρέπει τάχα νὰ ἀσθενήσῃ, διὰ νὰ το μάθῃ; Δὲν εἶνε δυνατόν, καὶ χωρὶς νὰ εἶνε ἀσθενής, νὰ εἶνε εὐπρεπὴς καὶ κόσμιος;

Εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἡ Ἀστυνομία δὲν ἀπαγορεύει τὸ πτύσιμον. Ὑποθέτω ὅτι θὰ ἔσκαζεν ἀπὸ τὰ γέλια ὁ ἀστυνόμος

ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ ὑπέδείκνυον ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ συλλαμβάνῃ τοὺς πτύοντας. Ἀ ἐδῶ δὲν εἴμεθα ἀκόμη τόσον πολιτισμένοι! Ὑπάρχουν ἄλλα, πολὺ βαρύτερα ἀπὸ τὸ πτύσιμον, τὰ ὁποῖα μόνον κατ' ὄνομα ἀπαγορεύει ἡ Ἀστυνομία. Ἀλλοῦ, ἂν ἀνοίξετε αἴφνης τὸ παράθυρόν σας καὶ πετάξετε εἰς τὸν δρόμον ἔστω καὶ ἕνα φάκελον σχισμένον, ἀμέσως θἀναβῇ ἐπάνω ὁ ἀστυφύλαξ καὶ θὰ σας βάλῃ νὰ πληρώσετε πρόστιμον. Ἐδῶ εἰμπορεῖτε νὰ πετάξετε ὅλον τὸ καλάθι τῶν σκουπιδιῶν εἰς τὸν δρόμον, χωρὶς νὰ διαμαρτυρηθῇ κανείς. Βλέπετε ὅτι ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς δημοσίας καθαριότητος, εἴμεθα πολὺ ὀπίσω. Ἀλλὰ μήπως ἡ ἀπαγόρευσις τῆς Ἀστυνομίας μόνον κάμνει τοὺς ἀνθρώπους καλούς; Τοὺς κάμνει ἡ ἀπαγόρευσις τῆς ἰδίας των συνειδήσεως. Καὶ ὅπως ὑπάρχουν κ' ἐδῶ ἄνθρωποι καλοί, οἱ ὁποῖοι δὲν λερώνουν τὰ πεζοδρόμια, καὶ δὲν καταστρέφουν τὰ δένδρα, καὶ δὲν φωνάζουν εἰς τὸν δρόμον, καὶ δὲν σκοτώνουν τὰ χελιδόνια, — οὕτως ὑπάρχουν καὶ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι θεωροῦν ἀπρεπὲς τὸ νὰ πτύσουν ἀλλοῦ, παρὰ εἰς τὸ μανδῆλί των. Καὶ αὐτοὺς ἀξίζει νὰ τοὺς μιμηθῇ κανείς, τώρα μάλιστα ποῦ ἀπεδείχθη ὅτι τὸ πτύσιμον ἔχει πολλάκις τόσον κακὰς συνεπείας.

Σᾶς ἀσπάζομαι, ΦΑΙΔΩΝ

ΠΟΥ ΕΙΝΕ Ο ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ;

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Ο ΚΥΡΙΟΣ Καλοθρεμμένος, ἔχει συνέντευξιν μὲ τὸν φίλον του κ. Ἀθώρητον εἰς τὸν Κῆπον τοῦ Κλαυθμῶνος.

Πηγαίνει τὴν ὡρισμένην ὥραν, ἀλλὰ δὲν τον εὑρίσκει. Περιμένει, τίποτε.

— Περίεργον πρᾶγμα! λέγει. Καὶ ὅμως ὁ φίλος μου κ. Ἀθώρητος εἶνε πάντοτε ἀκριβέστατος εἰς τὰς συνεντεύξεις του!

— Κούκου! ἀκούεται ἔξαφνα.

— Μπᾶ!.. ἡ φωνὴ τοῦ κ Ἀθώρητου. Κάπου ἐκρύφθη... γιὰ νὰ μου κάμῃ ἔκπληξι ... Μὰ που νὰ εἶνε ;... ποῦ ;...

Δήλωσις. Αἱ Μαγικαὶ Εἰκόνες ὑπάγονται εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ο ΑΝΕΨΙΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

— Ἀ! ἀνέκραξεν ὁ ἐκκλησιάρχης· τρέχω νὰ εἰδοποιήσω τὸν Δὸν Ὀνορᾶτον Μὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι εἶδες καλά;

— Βεβαιότατος, ἀδελφὲ Τιμόθεε. Εἰμπορεῖς νὰναγγείλῃς ἀσφαλῶς ὅτι μᾶς ἔρχονται ξένοι ἐπίσημοι.

Τῷόντι, οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ δοκίμου δὲν ἠπατήθησαν. Ὁ ἀλυσιδωτὸς θώραξ καὶ τὸ λοφίον, τὰ ὁποῖα διέκρινεν ἀπὸ τόσῳ μακράν, ἐφέροντο ὑφ' ἑνὸς τῶν ἀνδρειοτέρων Ἱπποτῶν τῆς Γαλλίας, τοῦ κυρίου Γασπάρου Δ' Ἀνδοάν. Εὐθυτενὴς ἐπὶ τοῦ ἐφιππίου, συνεκράτει ὅπως δήποτε τὸ βῆμα τοῦ ἵππου του, φοβούμενος μὴ ἀπομακρυνθῇ πολὺ ἀπὸ τὸν συνταξειδιώτην του, παχὺν ἄνθρωπον τυλιγμένον μ' ἐπανωφόριον ἀκαδημαϊκόν, καὶ βαρύνοντα διὰ τοῦ τεραστίου του ὄγκου τὸν δυστυχῆ του ἡμίονον.

Ἡ ἀντίθεσις μεταξὺ τῶν δύο τούτων ἀνθρώπων ἦτο καταφανής: Ὁ ἕνας εὔρωστος καὶ εὐκίνητος, παρὰ τὴν ὥριμον ἤδη ἡλικίαν του καὶ τὰς ρυτίδας τοῦ ἰσχνοῦ του προσώπου μὲ τὸ πολεμικὸν ἐκεῖνο ὕφος· ὁ ἄλλος δυσκίνητος καὶ ἄκαμπτος, αἰωνίως παραπονούμενος διὰ κούραση, μεθ' ὅλον τὸ ἀνθηρόν του χρῶμα καὶ τὸ ὁλοστρόγγυλον ὡς πανσέληνος πρόσωπόν του, τὸ εἰρηνικώτατον.

— Ἀγαπητέ μου Ὀρδερῖκε Γουϊλέρμε, ἐφθάσαμεν εἰς τὸ τέρμα τῶν βασάνων σου! εἶπεν ὁ Ἱππότης τὴν πρωΐαν τῆς ἡμέρας ἐκείνης, δεικνύων τοὺς τοίχους τοῦ Μοναστηρίου τῆς Βουλδόννης, τὸ ὁποῖον ἀνεφάνη ἐπιτέλους μετὰ τριῶν ἑβδομάδων ἐπίπονον ταξείδιον.

— Φεῦ! ἀνέκραξε διὰ θρηνώδους φωνῆς ὁ κύριος Ὀρδερῖκος· ὅσο συλλογίζομαι καὶ τὴν ἐπιστροφήν ... ποῦ θὰ καταπιοῦμε πάλι ὅλην τὴν σκόνην τῶν δρόμων ἀπὸ ἐδῶ ἕως εἰς τὴν Βλαισίαν!.

Γέλωτες μόλις συγκρατούμενοι καὶ ψιθυρισμοὶ χλευαστικοὶ διέδραμον τὰς τάξεις τῶν ἱππικόμων, τῶν ὑπηρετῶν καὶ τῶν δορυφόρων, οἱ ὁποῖοι ἀπετέλουν τὴν συνοδείαν καὶ ἠκολούθουν ἐκ τοῦ πλησίον τὸν Ἱππότην Δ' Ἀνδοὰν καὶ τὸν κύριον Ὀρδερῖκον.

Ὁ τελευταῖος οὗτος δὲν καταδέχθη νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλήν, διὰ νὰ τοὺς ἐπιπλήξῃ. Περιεφρόνει ἀπὸ καρδίας τὸν ταπεινὸν συρφετὸν τῶν ἀκολούθων, ὁ κύριος Ὀρδερῖκος, ὁ διδάκτωρ καὶ καθηγητὴς τοῦ περιφήμου Πανεπιστημίου τῆς Αὐρηλίας! Ἀλλ' ἂν ἔμεινεν ἀδιάφορος πρὸς τοὺς σαρκασμοὺς τῶν ταπεινῶν, ἐπειράχθη ὅμως πολὺ ὅταν εἶδεν, ὅτι ἡ γενικὴ ἱλαρότης κατενίκησε καὶ τὴν συνήθη κατήφειαν τοῦ εὐγενοῦς του συνοδοιπόρου, καὶ ὅτι ἀκούσιος γέλως ἐπτύχωσε τὰς οὐλάς, αἱ ὁποῖαι ἐκάλυπτον τὸ πρόσωπον τοῦ ἱππότου Δ' Ἀνδοάν.

— Σιωπῆ σεῖς! καὶ νὰ μὴ πλησιάζετε τόσῳ πολύ! εἶπεν ὁ Ἱππότης, μόλις ἀντελείφθη τὴν δυσαρέσκειαν τοῦ σοφοῦ ἀνδρός.

— Κύριε Ὀρδερῖκε, προσέθεσεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν συνοδοιπόρον του, σᾶς παρακαλῶ πολὺ νὰ με συγχωρήσετε, ἐν ὀνόματι τῶν ὑπηρεσιῶν, τὰς προσεφέραμεν ὁ εἷς εἰς τὸν ἄλλον κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξειδίου . . .

— Μεγάλη εὐγένεια ἐκ μέρους σας, κύριε Ἱππότα, ἀπεκρίθη ὁ Ὀρδερῖκος βήχων, ναί . . . μεγάλη ἡ εὐγένειά σας . . . γκούχ! γκούχ! .. νὰ ὁμιλῆτε περὶ τῶν ὑπηρεσιῶν μου. Γκούχ! γκούχ!.. Ἠξεύρω πολὺ καλά, ὅτι κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξειδίου . . . γκούχ! γκούχ! . . . ὑπῆρξα διὰ σᾶς βάρος . . . γκούχ! !. . . βαρύτερον καὶ ἀπὸ τὰ κιβώτια ποῦ ἔχομεν φορτώσῃ εἰς τὰ μουλάρια τῆς ὀπισθοφυλακῆς, καὶ ποῦ εἶνε γεμάτα ἀπὸ τὰ δῶρα, τὰ ὁποῖα ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, Λουδοβῖκος ὁ δωδέκατος, στέλλει εἰς τὸν γαμβρόν του, τὸν ἄρχοντα Ὑποκόμητα τῆς Ναρβόννης.

— Ὄχι-δά! ἀπήντησεν ὁ Ἱππότης· βλέπω ὅτι εἶσθε θυμωμένος ἀκόμη ποῦ ἐγέλασα, εἰδεμὴ δὲν θὰ ὠνομάζατε βάρος δι' ἐμὲ τὴν συντροφιὰν ἑνὸς τῶν σοφωτέρων ἀνδρῶν τοῦ βασιλείου, ἡ ὁποία μ' ἔκαμε πραγματικῶς νὰ μὴ αἰσθανθῶ τὸ μάκρος τοῦ ταξειδίου μου. Σᾶς ἐπαναλαμβάνω, κύριε Ὀρδερῖκέ, ὅτι εὐχαριστήθην καὶ ὠφελήθην συγχρόνως. Ἐκτὸς τοῦ ὅτι μοὶ ὑπενθυμίσατε ὁλόκληρον τὸ παρελθὸν τῆς ἀγαπητῆς μας Γαλλίας, τὸ ὁποῖον ὁπωσδήποτε ἐγνώριζα, μοὶ διηγήθητε ἐξ ἄλλου τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ρώμης, τὰ πολεμικὰ κατορθώματα τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, Σκηπίωνος τοῦ Ἀφρικανοῦ καὶ τοῦ Ἀννίβα ἐκείνου τοῦ Καρχηδονίου, ὁ ὁποῖος ὑπερέβη τὰς Ἄλπεις πολὺ πρὸ τοῦ Βασιλέως μας Λουδοβίκου τοῦ Δωδεκάτου. Κατόπιν ὅλων αὐτῶν, ὀφείλετε νὰ ὁμολογήσετε ὅτι ἡ συντροφιά σας κάθε ἄλλο μοῦ ἦτο παρὰ ὀχληρά.

Ὑπὸ τὰ ἐγκώμια τοῦ Ἱππότου, ἡ σκυθρωπὴ μορφὴ τοῦ σοφοῦ κυρίου Ὀρδερίκου ἤρχισεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ φαιδρύνεται. Καὶ ὅταν εἶδεν εἰς τὸν ὁρίζοντα τῆς πεδιάδος τὰ Πυρηναῖα, οὐτωσὶ προσεφώνησε τὴν μεγαλοπρεπῆ ὁροσειρὰν μὲ τὰς χιονοσκεπεῖς κορυφάς:

— Χαίρετε Πυρηναῖα ὄρη! Δὲν ἤξευρα ὅτι οἱ ὀφθαλμοί μου θὰ εἶχον τὴν εὐτυχίαν νὰ σας θαυμάσουν μίαν ἡμέραν, ὅταν ἐμάνθανα τὴν ἔνδοξον ἱστορίαν σας!

Καὶ μετὰ τὸ προοίμιον τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἀπήγγειλεν ἐξάγων τὸν γουνωτὸν σκοῦφόν του καὶ τείνων αὐτὸν πρὸς τὸν ὁρίζοντα, ὁ σοφὸς Ὀρδερῖκος ἤρχισε νὰ διηγῆται πρὸς τὸν Ἱππότην ὅλην τὴν ἱστορίαν τῶν Πυρηναίων, λεπτομερῶς, ἀπὸ τοῦ μύθου τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς νύμφης Πυρήνης, μέχρι τῆς τελευταίας Σταυροφορίας. Καὶ ἀφ' οὗ ἐτελείωσε τὴν διάλεξιν, εἶπεν ἐν ἐπιλόγῳ:

— Καὶ ἀπόδειξις ὅτι σᾶς σέβομαι, ἔνδοξα ὄρη, εἶνε ὅτι δὲν θὰ σας ἴδω ἐκ τοῦ πλησίον. Οὔτε ἓν βῆμα ἐπιπλέον δὲν θὰ κάμω πρὸς τὰς ἀγρίας σας ἐρημίας, ἀφ' οὗ τελειώσω τὴν ἀποστολήν μου. Τὸ ὁρκίζομαι εἰς τὴν . . . .

— Μὴν ὁρκίζεσθε, κύριε Ὀρδερῖκε, διέκοψεν ὁ Ἱππότης Δ' Ἀνδοάν, διότι εἰμπορεῖ νἀναγκασθῆτε νἀθετήσετε τὸν ὅρκον σας . . .

— Ἀπὸ ποῖον;

— Ἀπὸ τὰς περιστάσεις. Ὅταν ἐμάθαμεν, εἰς τὴν Ναρβόννην, ὅτι ὁ ὑποκόμης Ἰωάννης ἀνεχώρησε διὰ τὸ Βέρναζον, τὴν θερινήν του διαμονήν, ἐνθυμεῖσθε ποῦ μας εἶπαν, ὅτι ὑπῆρχεν ἐλπὶς νὰ τὸν συναντήσωμεν εἰς τὴν Μονὴν τῆς Βουλδόννης, ὅπου συνειθίζει νὰ σταθμεύῃ ὀλίγας ἡμέρας. Μᾶς εἶπαν ἐπίσης, ὅτι οἱ καλόγηροι θὰ μας ἔδιδαν κανένα ὁδηγόν, διὰ νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὸ ταξείδιόν μας πρὸς τὸ Βέρναζον, ἐν ᾗ περιπτώσει δὲν θὰ εὑρίσκαμεν τὸν ὑποκόμητα Ἰωάννην εἰς τὴν Βουλδόννην. Δι' αὐτὸ δὲν σας ἄφησα νὰ προφέρετε τὸν ὅρκον, ὁ ὁποῖος θὰ σας ἠμπόδιζε νὰ προχωρήσετε πέραν τῆς πεδιάδος τῆς Μαζέρης, καὶ θἀπεστέρει τὸν ὑποκόμητα τοῦ πολυτιμοτέρου δώρου, ἐξ ὅσων τῷ στέλλει ὁ Βασιλεὺς τῆς Γαλλίας δι' ἐμοῦ.

— Εὐχαριστῶ πολύ, διὰ τὸ φιλοφρόνημα, κύριε Ἱππότα, ἀπεκρίθη ὁ Ὀρδερῖκος. Ἀλλὰ καθώς; ἠξεύρετε, ὁ βασιλεὺς μὲ προτείνει ἁπλῶς ὡς παιδαγωγὸν τοῦ ἀνεψιοῦ του, τοῦ κυρίου μου Γάστωνος Δεφοᾶ, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ μ' ἐπιβάλλῃ, ὅπως θὰ εἶχε τὸ δικαίωμα. Ἡ ἀβεβαιότης αὕτη μ' ἔκαμε νὰ μουρμουρίζω εἰς ὅλον τὸ ταξεῖδι. Φαντασθῆτε νἀφίνῃ κανεὶς τὴν ἕδραν του εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Αὐρηλίας, τὴν κατοικίαν του, τὴν ἀνεσίν του, καὶ νὰ ὑποβάλλεται εἰς τόσους κόπους, διὰ νὰ τον στείλουν ἴσως ὀπίσω. . . Συμβαίνει δὲ καὶ ἕνα ἄλλο, τὸ ὁποῖον βέβαια γνωρίζετε. Ἡ βασίλισσα Ἄννα, ἡ χαριτόβρυτος κυρία μας, ὑποστηρίζει ὅσον εἰμπορεῖ τοὺς εὐπατρίδας τῆς Βρεττάνης, τοὺς φυσικοὺς της ὑπηκόους, καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ τους βλέπῃ εἰς τὰ ὑψηλότερα ἀξιώματα τοῦ Βασιλείου. Αὐτὸ ἐπεβράδυνεν ἕως τώρα τὴν ἐκδήλωσιν τῶν ἀγαθῶν διαθέσεων τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου πρὸς τὸν ὑποκόμητα τῆς Ναρβόννης. Ἀλλὰ καὶ τώρα ἀκόμη, ποῦ ἡ αὐλὴ ἀπεφάσισε χάριν τῆς ἰδίας της ἀξιοπρεπείας, νἀποκαταστήσῃ εἰς τὴν ἡγεμονικήν των θέσιν τὰ τέκνα τοῦ ὑποκόμητος, ὑπάρχει τόσῃ προκατάληψις ἐναντίον αὐτῶν, ὥστε εἰ μαι εἰδικῶς ἐπιφορτισμένος νὰ σπουδάσω τὸν χαρακτῆρα, τὸ ἦθος καὶ τὰς ἕξεις τοῦ κυρίου μου Γάστωνος, καὶ νὰ ὑποβάλω περὶ τούτου λεπτομερῆ ἀναφορὰν πρὸς τὸν βασιλέα καὶ τὴν βασίλισσαν. Θέλω νὰ εἴπω, ὅτι ὀλίγον μὲ μέλει ἐπιτέλους ἂν θὰ με δεχθοῦν ὡς παιδαγωγὸν ἢ ὄχι, ἢ ἂν θὰ με κρίνουν καλῶς εἰς τὸν τόπον τοῦτον, ἀφ' οὗ ὑπὸ τὴ μετριόφρονα αὐτὴν ἀκαδημαϊκὴν στολήν, ἐγὼ εἶμαι παραγματικῶς ὁ κριτής.

— Καλά, καλά, ἀπεκρίθη ἀνυπομόνως ὁ Ἱππότης Δ' Ἀνδοάν. . . Ἰδού, ἐπλησιάσαμεν εἰς τὸν πυλῶνα τοῦ Μοναστηρίου, καὶ βλέπω τοὺς καλογήρους

«Τί τρέχει, ἀδελφὲ Βικτωρῖνε;» (Σελ. 250, στήλ. α'.)

μὲ τὰ λευκὰ ράσα ποῦ παρατάσσονται εἰς τὴν αὐλήν, διὰ νὰ ὑποδεχθοῦν τοὺς ἀπεσταλμένους τοῦ Βασιλέως τῆς Γαλλίας. Τώρα θὰ σας δώσω μίαν συμβουλὴν εἰς ἀντάλλαγμα τῆς πρὸς ἐμὲ ἐμπιστοσύνης σας, κύριε Ὀρδερῖκέ: Εὑρισκόμεθα εἰς τὴν χώραν τοῦ ὑποκόμητος. Μὴν εἰπῆτε εἰς κανένα, μὴ καυχηθῆτε ποτὲ ὅτι ἔρχεσθε ἐδῶ ὡς κριτὴς τοῦ Γάστωνος ἢ οἱουδήποτε ἄλλου. Μὴ φανερώσετε, ὅτι εἶσθε ἐπιφορτισμένος νὰ ὑποβάλετε ἀναφοράν. Οἱ ἄνθρωποι ἐδῶ εἶνε ὑπερήφανοι, ἀγαποῦν τοὺς ἄρχοντάς των, καὶ θὰ ἐθεώρουν ὡς προσβλητικὴν τὴν ἀποστολήν σας. Ὅσον δι' ἐμέ, σᾶς ὑπόσχομαι ὅτι θὰ λησμονήσω ὅ,τι μοῦ εἴπατε καὶ ὅ,τι δὲν ἐπιθυμοῦσα νὰ γνωρίζω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

Θῦμα τῆς ἐθιμοταξίας. — Ὁρισμὸς τῶν ἀληθινῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ. — Τὰ κατορθώματα τοῦ Ἰωβήνου.

Ὅσον σεβαστὴ καὶ ἂν ἦτο, καὶ εἰς τὴν μακρυνὴν αὐτὴν ἐπαρχίαν, ἡ λευκὴ σημαία τῆς Γαλλίας μὲ τὰ τρία κρίνα, ἐν τούτοις ἡ ἐθιμοτυπία τῆς Βουλδόννης ἀπηγόρευεν εἰς τὸν Ἡγούμενον νὰ ὑποδέχεται αὐτοπροσώπως τὸν βασιλικὸν ἀπεσταλμένον, ἐκτὸς ἂν οὗτος ἦτο μέλος τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας.

Διὰ τοῦτο μόνον ὁ Ἀνθηγούμενος, δηλαδὴ ὁ δεύτερος Ἡγούμενος, ὑπεδέχθη τὸν Ἱππότην Δ' Ἀνδοὰν καὶ τὸν σύντροφόν του, καὶ τους ὡδήγησεν εἰς τὸν ξενῶνα. Κύριοι, ὑπηρέται καὶ δορυφόροι ἔτυχον ἀφθόνων περιποιήσεων, ἕκαστος ἀναλόγως τῆς θέσεώς του καὶ τῶν ὀρέξεών του.

Ἐν ᾧ οἱ ξένοι συνήρχοντο καὶ ἀνεπαύοντο οὕτως ἀπὸ τοὺς κόπους τοῦ ταξειδίου, ὁ δὸν Ὀνορᾶτος, κλεισμένος εἰς τὸ δωμάτιόν του, δέσμιος τῆς ἐθιμοτυπίας, ἐστενοχωρεῖτο τὰ μέγιστα, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπάγῃ νὰ συνομιλήσῃ μὲ τοὺς εὐγενεῖς ταξειδιώτας καὶ νὰ μάθῃ τὸν σκοπὸν τοῦ ταξειδίου του, καὶ μόνον ἡ ἐπιστροφὴ τοῦ Ἰωβήνου τὸν ἔκαμε νὰ λησμονήσῃ τὴν στενοχωρίαν του.

Φθάσας εἰς τὸ Μοναστήριον ὀλίγα λεπτὰ πρὸ τῆς συνοδείας, καὶ ἀπὸ ἄλλην διεύθυνσιν ἐννοεῖται, ὁ Ἰωβῆνος ἐφρόντισε πρῶτα νὰ ἐγκαταστήσῃ τὸν ἵππον του εἰς τὸν ἰδιαίτερον σταῦλον τοῦ Ἡγουμένου, καὶ ἐκεῖθεν ἔτρεξεν εὐθὺς εἰς τὸ Ἡγουμενεῖον, διὰ νὰ εὕρῃ τὸν γηραιόν του φίλον. Ἐκεῖ τῷ διηγήθη τόσον ὡραῖα καὶ περίεργα πράγματα, καὶ τον διεσκέδασε

τόσον πολύ, ὥστε ὅταν ἐσηκώθη διὰ ναποχαιρετήσῃ, ὁ Ἡγούμενος τὸν ἐκράτησε.

— Μὴ φύγῃς ἀκόμη, τῷ εἶπε. Ἔχω νά σου κάμω χιλίας ἐρωτήσεις. Θέλω νά μου διηγηθῇς λεπτομερῶς πῶς ἀπήντησες τὸν μαυριτανικὸν αὐτὸν ἵππον, τὸν πολύτιμον, ποῦ ὀνομάζεται Κεραυνός, καὶ νά μου δείξῃς πάλι τὴν περγαμηνὴν τῆς γενεαλογίας του, μολονότι δὲν ἐννοῶ περισσότερον ἀπὸ ἐσέ τὰ ἀραβικά.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ διάλογος διεκόπη, διότι ἀπροσδοκήτως εἰσῆλθεν ὁ Ἀνθηγούμενος.

— Τί τρέχει, ἀδελφὲ Βικτωρῖνε; ἠρώτησεν ὁ δὸν Ὀνορᾶτος.

— Δὲν θὰ ἐλάμβανα τὸ θάρρος νά σας ἐνοχλήσω, Αἰδεσιμώτατε πάτερ, ἀπεκρίθη ὁ Ἀνθηγούμενος, ἂν δὲν εἶχα νά σας διαβιβάσω μίαν αἴτησιν τῶν ξένων σας.

— Ἄ, ναί... ἀλήθεια ... τοὺς εἶχα ξεχάσῃ ὁλωσδιόλου. Τί θέλουν ἀπὸ ἐμέ;

(Ἕπεται συνέχεια) ΦΑΚΙΩΝ ΘΛΑΕΡΟΣ

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ S. Blandy)

ΜΙΑ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΠΑ

Ἀπὸ τὰ σημαίνοντα πρόσωπα τῆς Εὐρώπης, φαίνεται ὅτι ὁ Πάπας ἐνοχλεῖται περισσότερον ἀπὸ τοὺς ζωγράφους. Ὁλόκληροι φάλαγγες παρουσιάζονται καθ' ἑκάστην εἰς τὸ Βατικανόν, διὰ νὰ ντιγράψουν τὰ εὐγενῆ χαρακτηριστικὰ τοῦ Ἁγίου Πατρός ... ὁ ὁποῖος συγκατανεύει πάντοτε μὲ πολλὴν καλωσύνην καὶ εὐγένειαν.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων, παρουσιάσθη τώρα ἐσχάτως καὶ ἕνας ζωγράφος νεαρώτατος, σχεδὸν παιδάριον, τὸν ὁποῖον ὁ Πάπας ἐδέχθη, καὶ μὲ ἰώδειον ἀληθῶς ὑπομονὴν ἐκάθησε διὰ νά τον ἀπεικονίσῃ.

Ἡ εἰκὼν ἐτελείωσεν, ἀλλ' ἀτυχεστάτη. Ποτὲ δὲν θὰ ἐφαντάζετο ὁ βλέπων αὐτήν, ὅτι παρίστανε τὸν Λέοντα ΙΓ'... Φαίνεται ὅτι καὶ ὁ ζωγράφος συνησθάνθη τὴν ἀτέλειάν της, καὶ διὰ νὰ της δώσῃ ἀξίαν, τὴν ὁποίαν εἰς ἄλλην θὰ ἐζήτει ἀπὸ τὸν χρωστῆρά του, παρεκάλεσε τὸν Πάπαν νὰ γράψῃ κάτωθεν αὐτῆς ὀλίγας λέξεις, κανὲν ρητὸν ἀπὸ τὴν Παλαιὰν Γραφὴν ἢ ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιον.

Ὁ Πάπας τότε ἐπῆρε τὴν γραφίδα καὶ μειδιῶν, ἔγραψε διὰ τρεμούσης χειρὸς τὴν φράσιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ πρὸς τοὺς μαθητάς του, εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Καπερναούμ:

«Μὴ φοβεῖσθε! εἶμαι ἐγώ.»

ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΑΤΗ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ» ΞΕΑΝΤΛΟΥΝΤΑΙ ΚΑΙ ΑΝΑΤΙΜΩΝΤΑΙ

Ἐκ τῶν τόμων τῆς Α' Περιόδου τῆς Διαπλάσεως (1879-1893) ἐκεῖνοι ἐκ τῶν ὁποίων ὑπάρχουν ὀλιγώτερα σχετικῶς ἀντίτυπα, πωλοῦνται εἰς τὴν ἀρχικήν των τιμήν, ἤτοι πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος. Ἐκεῖνοι δὲ ἐκ τῶν ὁποίων ὑπῆρχον περισσότερα ἀντίτυπα, εἶχον ὑποτιμηθῇ καὶ ἐπωλοῦντο πρὸς 1 φρ. ἕκαστος.

Ἀπὸ σήμερον ὅμως, ὅσοι ἐκ τῶν τόμων τούτων ἤρχισαν ἤδη νὰ ἐξαντλοῦνται, ἀνατιμῶνται. Οἱ οὕτως ἀνατιμώμενοι τόμοι τῆς Α' Περιόδου, πρὸς τὸ παρὸν εἶναι:

ὁ 9ος καὶ ὁ 24ος

οἱ ὁποῖοι τοῦ λοιποῦ θὰ πωλοῦνται, ὄχι πλέον πρὸς 1 φρ., ἀλλὰ πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

Ἐκ τῶν τόμων τῆς Β' Περιόδου (1894 καὶ ἐντεῦθεν) οἱ ἐξ πρῶτοι εἶχον ὑποτιμηθῇ, καὶ ἀντὶ φρ. 7 ἐτιμῶντο μόνον φρ. 3 ἕκαστος. Ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν τόμων τούτων

Ὁ Τόμος τοῦ 1899

ἐπειδὴ ἤρχισε νὰ ἐξαντλῆται, ἀνατιμᾶται, καὶ τοῦ λοιποῦ θὰ πωλῆται εἰς τὴν ἀρχικήν του τιμήν, ἤτοι φρ. 7 (καὶ ὄχι πλέον φρ. 3 ὅπως μέχρι τοῦδε.)

Συμφώνως πρὸς τανωτέρω, ἀπὸ σήμερον, τὸ **Τιμολόγιον** τῶν τόμων τῆς «Διαπλάσεως» τροποποιεῖται ὡς ἑξῆς:

ΤΗΣ Α' ΠΕΡΙΟΔΟΥ: Πρὸς *φρ. 2,50* οἱ ἑξῆς τόμοι: 1ος, 3ος, 8ος, 9ος, 12ος, 13ος, 14ος, καὶ 24ος.— Πρὸς *φρ. 1* (ταχυδρομικῶς φρ. 1,10) οἱ ἑξῆς τόμοι: 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 11ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος καὶ 23ος.—Πρὸς *φρ 10* ὁ 10ος τόμος. (Ὁ 2ος εἶνε πρὸ πολλοῦ ἐξηντλημένος.)

Σημειώσις. Οἱ τόμοι τῆς Α' Περιόδου πωλοῦνται καὶ χρυσόδετοι ἀνὰ δύο, ὁ 3ος μὲ τὸν 4ον, ὁ 5ος μὲ τὸν 6ον καὶ καθεξῆς. Εἰς τὴν τιμὴν τῶν δύο τόμων ἑκάστης διάδος, προστίθενται καὶ φρ. 3 διὰ τὸ δέσιμον.

ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ: Πρὸς *φρ 3* ἕκαστος (χρυσόδετος φρ. 6) τοῦ 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898.— Πρὸς *φρ. 7* ἕκαστος (χρυσόδετος φρ. 10) οἱ τόμοι τοῦ 1899 καὶ 1900.

Ἐπειδὴ κατόπι θὰ ἀνατιμηθοῦν καὶ ἄλλοι τόμοι ἐκ τῶν μᾶλλον ζητουμένων (Α'. καὶ Β'. Περιόδου) οἱ συνδρομηταί μας ἂς ἐπωφεληθοῦν τῆς εὐκαιρίας, διὰ νὰ ἀποκτήσουν ὅσῳ τὸ δυνατὸν περισσοτέρους τόμους εὐθηνούς. Ἀργότερα, τοὺς προειδοποιοῦμεν, δὲν θὰ εὑρίσκουν παρὰ τόμους πωλουμένους εἰς τὴν ἀρχικήν των τιμήν, ἢ ὑπερτιμημένους.

Πόσον οἱ τόμοι τῆς «Διαπλάσεως» εἶνε ὡραῖοι καὶ διασκεδαστικοί, εἶνε περιττὸν νὰ εἴπωμεν. Τὸ γνωρίζουν κάλλιστα ὅλοι οἱ συνδρομηταί μας, οἱ ὁποῖοι ἀγορόζουν ἑκάστοτε, προπάντων τώρα τὰς διακοπάς, καὶ διέρχονται μὲ αὐτοὺς ὥρας τερπνοτάτας.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἕνας ἄνθρωπος, διακρινόμενος διὰ τὸ μέγεθος τῆς μύτης του, βγάζει τὸ μανδήλι του νὰ την σκουπίσῃ.

Καὶ ὁ Τοτός:

— Δός μου, καϊμένε, νὰ σοῦ τὴν σκουπίσω ἐγώ. Εἶμαι πιὸ σιμά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κερμεδόγατου

* * *

Εἰς τὰς ἐξετάσεις:

Ὁ Διδάσκαλος: — Γραῖα, τὸ ἀρσενικόν;

Ὁ Μαθητής (μετὰ πολλὴν σκέψιν:) — Γραῖος!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παραδεισείου Πτηνοῦ.

* * *

Ὁ μικρὸς Λεωνίδας: — Μαμά, θά μου κάμῃς τὴ χάρι νὰ με ἀφίσῃς νὰ πάρω ἐκεῖνο τὸ κομμάτι τῆς τσοκολάτας ... καὶ σου ὑπόσχομαι ὅτι θὰ εἶμαι πολὺ φρόνιμος.

Ἡ μαμά: — Ἔ, ὀφ' οὐ μού το ὑπόσχεσαι... πήγαινε νὰ το πάρῃς.

Ἀλλ' ὁ μικρὸς δὲν κινεῖται.

Ἡ μαμά: — Διατί δὲν πηγαίνεις, παιδί μου;

Ὁ μικρὸς Λεωνίδας: — Ὦ μαμά, δὲν ἀξίζει τὸν κόπο ... τὸ εἶχα φάγῃ πρὸ πολλοῦ!!!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἱππότου τῆς Ὀμίχλης

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΗΝ παρελθοῦσαν Κυριακήν, 26 Ἰουλίου, ἡ Αὐτοῦ Βασιλικὴ Ὑψηλότης, ὁ μικρὸς Βασιλόπαις Χριστοφόρος, ἐν Πετρουπόλει εὑρισκόμενος, μετὰ τῆς σεπτῆς Του Μητρός, ἑόρτασε τὰ εὐτυχῆ Του γενέθλια. Ἡ Διάπλασις, τὴν ὁποίαν τιμᾷ διὰ τῆς ἀγάπης Του ὁ βασιλικὸς Συνδρομητής, ἀπευθύνει πρὸς Αὐτὸν εὐλαβῶς τὰ ἐγκάρδια συγχαρητήριά της καὶ τὰς εἰλικρινεστάτας της εὐχάς.

Διόσκουροι, δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σας. Βλέπετε ὅτι δὲν ἐξέλεξα κανὲν ἀπὸ τὰ προτιμώμενα, διότι αὐτό, τὸ ὁποῖον εἴχατε παρακαταμένον, ἦτο τὸ ὡραιότερον καὶ καταλληλότερον διὰ δύο, καὶ ἀφέσῃ πολὺ εἰς τοὺς φίλους μας. Νὰ ἰδοῦμεν τώρα ποῖος θὰ εἶνε ὁ Κάστωρ, καὶ ποῖος ὁ Πολυδεύκης.

Χλόη τῆς Θαλάσσης [ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν περιγραφὴν τῶν ταξειδίων, μὲ τὰς τόσας τυπογραφικὰς καὶ ἱστορικὰς πληροφορίας. Σὲ βεβαιῶ ὅτι πολὺ μὲ εὐχαρίστησε. Ἀλλὰ τί κρίμα νὰ μὴν πᾷς καὶ εἰς τὸ Παρίσι, νὰ συναντήσῃς τὸν Ἀνανίαν. Θά τον ἐπρόφθανες ὅμως; διότι, ξεύρεις, ἐγύρισε πρὸ πολλοῦ.

Τί χαριτωμένη ἐπιστολή, *Μαῦρο Σύννεφο* [ΕΕΕ] Διόλου δὲν ἠσθάνθην τὴν ἀνάγκην νὰ ἐφαρμόσω τὴν συνταγήν σου, καὶ την ἀνέγνωσα χωρὶς διακοπήν. Πόσα εὔμορφα πράγματα μοῦ διηγεῖσαι. Περισσότερον μοῦ ἤρεσεν ἡ ἱστορία τῆς πτωχῆς ἐκείνης γυναικός, ἡ ὁποία ἀπὸ δεκαεκτὼ χρόνων φορεῖ ἁ δρικὰ καὶ ἐργάζεται ὡς ἀνὴρ διὰ νὰ κερδίζῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Καὶ ἡ Γεωργία Σάνδη, ἡ διάσημος συγγραφεύς, ἔκαμε κάποτε τὴ ἴδιον, μὲ τὴν διαφορὰν ὅμως ὅτι ἐκείνη εἰργάζετο διὰ τῆς γραφίδος, τὰ δὲ ἀνδρικὰ φορέματα τὰ ἔβαλε διὰ ὀλίγαν καιρὸν χάριν οἰκονομίας καὶ ἀνέσεως.

Μὲ διεσκέδασε πολύ, *Σμυρνιωτάκι* [Ε], τὸ ἀνέκδοτον τοῦ Ἀστραλόγου. Ἡ ἰδέα τῆς ἐκδόσεως περιοδικοῦ διὰ μεγάλους ὄχι μόνον δὲν ἐγκατελείφθη, ἀλλὰ καὶ μελετᾶται συντόνως. Πολὺ γρήγορα, ἐλπίζω, θἀναγγείλω τὸ πόρισμα τῶν μελετῶν αὐτῶν, τὸ ὁποῖον θὰ εἶνε ... ἡ Ἀγγελία. Ἀλήθεια, σὲ συγχαίρω διὰ τὸ ἀνοικτὸν καὶ καθαρὸν γράψιμόν σου· πόσον μὲ ἀνακουφίζει! ἄχ, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γράφουν ἔστι ἕλοι οἱ φίλοι μου ...

Βασιλεῦ τῶν Ναυτῶν, ἀνέγνωσα, καὶ τὰ νέα ἔργα καὶ τὰ ἠθικὰ ὡραιότατα. Εἶδα ὅτι σκοπεύεις νὰ ἐκδώσῃς τὸ πρῶτόν σου βιβλίον. Ὄχι ἀκόμη, εἶνε ἐνωρίς. Περίμενε, δὲν χάνει τίποτε. Ὅλοι ὅσοι ἔσπευσαν νὰ ἐκδώσουν τὸ πρῶτον βιβλίον των, τὸ μετενόησαν· ἤθελαν νὰ ἤρχιζε τὸ στάδιόν των ... ἀπὸ τὸ δεύτερον. Περὶ τοῦ Λασσανείου Διαγωνισμοῦ σὲ πληροφορῶ ὅτι τὰ ἔργα (*δράματα βυζαντινῆς ὑποθέσεως*, καὶ *κωμῳδίαι σύγχρονοι*) εἶνε δεκτὰ μέχρι τέλους Ἰανουαρίου κάθε χρόνον. Στέλλονται πρὸς τὸν κ. Πρύτανιν τοῦ Πανεπιστημίου ἀνωνύμως, συνοδευόμενα ὑπὸ κλειστοῦ φακέλλου φέροντος ἐντὸς τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως καὶ ἔξωθεν ἓν ρητὸν διακριτικόν, τὸ ὁποῖον τίθεται καὶ ἐπὶ τοῦ χειρογράφου.

Νὰ καὶ ἡ *Προσφιλὴς Πατρίς*, ἡ ὁποία ἐξύπνησε εἰς τὰς πέντε τὸ πρωΐ, διὰ νὰ προφθάσῃ νὰ μου γράψῃ τὸ ὡραῖόν της γραμματάκι, πρὶν φύγῃ διὰ τὴν ἐξοχήν. Ἐλπίζω ὅτι ἔλαβε τὰ «Διηγήματα» τοῦ κ. Ξενοπούλου; διότι *ὅλα τὰ ἀντίτυπα ἐστάλησαν ἐπὶ συστάσει*.— Αὐτὸ τὸ λέγω καὶ πρὸς ὅλους τοὺς φίλους μου, διὰ νὰ εἶνε ἥσυχοι, καὶ ἂν τυχὸν κανεὶς δὲν ἔλαβεν ἕως τώρα τὰ ἀντίτυπόν του, νὰ εἶνε βέβαιος ὅτι βραδύνει εἰς τὸ ταχυδρομεῖον. Μόνον πέντε ἀντίτυπα μένουν ἀνεπίδοτα, ἐλλείψει διευθύνσεως, τὰ ἑξῆς: *Φέμπου. Δεσύλλα, Β. Σταματίου, Δρόσου καὶ Σταθάτου*. Παρακαλοῦνται οἱ ἀνωτέρω νὰ τα ζητήσουν ἐκ τοῦ Γραφείου μου, ἢ νὰ στείλουν τὴν διεύθυνσίν των.

Ἤτο περιττὸν καὶ νὰ μ' ἐρωτήσῃς, *Δὸν Ρουζῆγε*. Εἰμπορεῖς νὰ λογίζεσαι φίλος μου, ὅπως πρίτερον, καὶ νά μου γράφῃς ἐλευθέρως. Δὲν ἔχω τίποτε ἐναντίον σου — μὰ καὶ πῶς ἦτο δυνατόν, ἀφ' οὗ εἶσαι τόσον καλὸς καὶ ἀξιαγάπητος.

Ἐν πρώτοις, *Αὔρα τῆς Κερκύρας*, νὰ μὴν ἀλλάξῃς τὸ ὡραῖόν σου ψευδώνυμον. Εἶδα τὰ κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς ὀνομαζῆς τῶν Βρυξελείων εἰς τοὺς μαθητὰς καὶ τὰς μαθητρίας τῶν Δημοτικῶν Σχολείων, καὶ ἐχάρην πάρα πολὺ διότι ἦσαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τόμοι ἰδικοί μου καὶ τῆς Βιβλιοθήκης μου. Σ' εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας, διότι διὰ τῶν καλῶν σου συστάσεων συνετέλεσες εἰς τοῦτο. Τί ὡραῖος ὁ λόγος τοῦ κ. Δημάρχου!

Πρὸς ἀναγνώρισιν τῆς συνδρομῆς τοῦ ἐν Λαρίσῃ πτωχοῦ παιδίου, περὶ τοῦ ὁποίου ἔγραψα εἰς τὸ 26ον φύλλον, μοῦ ἔστειλεν 7 δραχμὰς ἀγαπητός μου φίλος ἐκ Λαρίσης μὲ τὴν παράκλησιν νὰ μὴ γνωσθῇ τὸνομά του. Ἡ εὐγενής του ἐπιθυμία ἐξετελέσθη.

Ὁ κ. Φαίδων εὐχαριστεῖ τοὺς φίλους μας *Κωστῆν Βοκοτόπουλον, Αὔραν τῆς Κερκύρας, Ἀποστᾶσαν Ἐλπίδα, Κωπηλάτιδα Κύθνου, Φιλοπάτριδα Ἰάδα* κτλ. κτλ. οἱ ὁποῖοι εἶχον καὶ αὐτοὶ τὴν καλωσύνην νὰ τῳ ἀπαντήσουν εἰς τὴν ἐρώτησιν περὶ τῶν Ἐξετάσεων.— Ἐπίσης εὐχαριστεῖ θερμῶς ὅλους τοὺς ἐγγραφέντας μέχρι τοῦδε εἰς τὴν Β. Σειρὰν τῶν Διηγημάτων του, *Σκέψεην, Ἀδελφοὺς Σισύφη, Βασιλικὴν Λευκάκη, Μαργαρίταν Στρατηγοπούλου*, ... καὶ παύω ἕως ἐδῶ, διότι βέβαια δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ τους ἀναφέρω ὅλους.

Σᾶς συνιστῶ νἀναγνώσητε μὲ μεγάλην προσοχὴν τὴν δημοσιευομένην σήμερον **Σπουδαιοτάτην Εἰδοποίησιν** περὶ τῶν τόμων. Βλέπετε ἐκεῖνο ποὺ σας ἔλεγα; Οἱ τόμοι ἐξαντλοῦνται ὁλονὲν καὶ ἡ τιμή των ἀναβαίνει. Ὥστε νὰ μὴν ἀναβάλλετε τὴν συμπλήρωσιν τῆς σειρᾶς σας, διότι καὶ ἄλλοι ἀκόμη θἀνατιμηθοῦν, καὶ θὰ χάσετε αὐτὴν τὴν σπανίαν εὐκαιρίαν, νἀγοράζετε ὁλόκληρον τόμον ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς καὶ τριῶν δραχμῶν!

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Ἄνθος τῆς Ἀρετῆς* (Ρ. Κ. αὐτὸ ἐξέλεξα· πρὸς τὴν Δέσποιναν Ὀράτη δύνασαι νὰ στείλῃς ἀπ' εὐθείας δελτάριον, καὶ θὰ σοῦ τὸ ἀνταποδώσῃ· δὲν χρειάζεται νὰ την προειδοποιήσω·) *Θετταλίδα Καλλιτέχνιδα* (Ε. Κ. σοῦ ἐξέλεξα τὸ προτιμώμενον καὶ σου ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες·) καὶ *Δωδωναίαν Πέλειαν* (Ι. Γ. μὰ διατί *προσωρινῶς*; δέν τα κρατεῖς διὰ πάντα; δέν μου ἀρέσουν κἀλλ' ζωον ψευδώνυμα οἱ φίλοι μου.)

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι: οἱ *Διόσκουροι* εὔχονται ἔτη πολλὰ εἰς τὴν *Δισπτροφορρούσαν* ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ της ἑορτῇ, καὶ χαιρετοῦν τὴν *Αὔραν τῆς Κερκύρας* καὶ τὴν *Πενθοῦσαν Καρδίαν*.— ἡ *Θετταλὶς Καλλιτέχνις* ἀσπάζεται τὴν *Ἀράδα* καὶ τὴν *Ἀλεξάνδραν Μπαλακώστα*, τῆς ὁποίας ζητεῖ τὸ ψευδώνυμον.— ἡ *Χλόη τῆς Θαλάσσης* ἀσπάζεται τὴν *Γαλλικὴν Ναυαρχίδα*.— τὸ *Ἐυνθρὸν Νέφος* εὔχεται εἰς τὴν *Μέλλουσαν Καλήμεραν* καλὴν διασκέδασιν εἰς τὴν Τῆνον· ἐρωτᾷ δὲ τὸν *Ντκαν Περόπουλον* διατί δὲν τῳ ἀπήντησεν εἰς τὴν ἐπιστολήν του.— ἡ *Χιονοσκεπὴς Δίρφη* ἀσπάζεται τὴν *Αὔραν τῆς Κερκύρας* καὶ την πληροφορεῖ ὅτι πάντοτε θὰ εἶνε χιὸ σκεπής.- οἱ *Δικηγόροι τῆς Νεολαίας* θὰ ἐπισκεφθοῦν τὰς Πάτρας καὶ ἐπ θυμοῦν νὰ γνωρίσουν τοὺς ἐκεῖ συνδρομητάς· θὰ φθάσουν τὴν 11ην Αὐγούστου, θὰ φοροῦν λευκὰ καὶ θὰ ὑπάγουν εἰς τὴν Πλατεῖαν τῶν Ὑψηλῶν Ἀλωνίων — ὁ *Προσωπιδοφόρος Ἱππότης* συγχαίρει τὸν *Χιακὸν Ὁρίζοντα* διότι εἶνε ὄριστος ποδηλάτης· — ἡ *Εὔθυμος Κόρη* ἀσπάζεται τὴν *Χλόην τῆς θαλάσσης* καὶ ἀναμένει ἀπάντησίν της· — ἡ *Προσφιλὴς Πατρὶς* ἀσπάζεται τὴν *Σημαίαν τῆς Ἁγίας Λαύρας*.— ἡ *Χλωρὶς τοῦ Ζεφύρου* πληροφορεῖ τὴν *Ρομαντικὴν Καρδίαν* καὶ τὴν *Βασιλίδα τῆς Ἐρήμου* ὅτι τὴν γνωρίζουν πολὺ καλὰ καὶ ὅτι ἅμα μάθουν ποία εἶνε, θὰ γελάσουν πολύ, ἡ αὐτὴ συγχαίρει τὴν *Χαριτωμένην Κόρην* διὰ τὰς λαμπρὰς της ἐξετάσεις.— οἱ *Δικηγόροι τῆς Νεολαίας* ἀσπάζονται τοὺς *Εὐέλπιδας* καὶ τὴν *Ποιμενίδα τῆς Δίρφης*· — ἡ *Αὔρα τῆς Κερκύρας* ἀσπάζεται τὴν *Πικραμένην Καρδοῦλαν* καὶ ζητεῖ μετ' αὐτῆς ἀλληλογραφίαν· — ὁ *πρώην Πατρινὸς Βαρκάρης* ἀσπάζεται τὸν *Συριανὸν Ἱππότην* καὶ ἀναμένει ἐπισταλήν του· — τὰ *Κρητικὸν Κάστανον* πληροφορεῖ τὸ *Χρυσὸ Ψαράκι* ὅτι δὲν εἰμπορεῖ νὰ τῳ εἴπῃ τὸνομά του, τὰ δὲ ἀρχικά του ἂς ἰδῇ εἰς τὸ 14ον φυλλάδιον· — τὸ *Ἄνθος τῆς Πανθοῦσαν* πληροφορεῖ τὴν *Χιακὴν Μαργαρίταν* ὅτι θὰ τῆς ἐξηγήσῃ τὴν ἀργοπορίαν του· — ὀλίγαι παρελείφθησαν ἐλλείψει χώρου.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: ὁ *Κάβο Κόρακας* μὲ τὴν *Φωσφορίζουσαν Θάλασσαν, Διαψευσθεῖσαν Ἐλπίδα, Βοσκοπούλαν τῆς Δίρφης, Ζίκ - Ζάκ* καὶ *Βασίλισσαν τοῦ Χρυσοῦ*· — ἡ *Ἐσμεράλδα* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* (τοῦ ὁποίου ζητεῖ καὶ τὸ ὄνομα·)—ἡ *Ζαρθὴ Βοῦπτις* μὲ τὰ *Ζαρθὰ Ναυτόπουλα, Ζαρθὴν Γαλανομάταν, Ἀγριολούλουδον Ἄνδρου, Γλυκὺν Ζέφυρον* καὶ *Ἑρμῆν* — ἡ *Κωπηλάτις Κύθνου* μὲ τὸν *Νέον Ναύτην, Εὔθυμον Ναύτην, Ζαρθὰ Ναυτόπουλα, Βασιλέα τῶν Ναυτῶν* καὶ *Ναυτοπούλαν τῆς Σαλαμῖνος*.—ἡ *Μαγικὴ Εἰκὼν* μὲ τὸ *Μαραμένον Φύλλον, Ποιμενίδα τοῦ Πηλίου, Ἀρνάκι τοῦ Γαλατσῆ, Ἀντιγόνην* καὶ *Λύθέντην τοῦ Μωρέως*· — ἡ *Σεμνὴ Κόρη* μὲ τὴν *Χαριτωμένην Κόρην, Εὔθυμον Κόρην* καὶ *Κόρην τοῦ Δουνάβεως*· — ὁ *Ἀργοναύτης* μὲ τὴν *Γαρδένιαν τῆς Μαγνησίας, Μελῳδικὴν Φωνήν, Πρίγκιπα τῆς Μαγνησίας, Ποιμενίδα τοῦ Πηλίου* καὶ *Υἱὸν τοῦ Πηλίου* — ὁ *Περονόσπορος Αἰγίου* μὲ τὴν *Βιολέτταν τοῦλεμοῦ Κρᾶθον, Ναβαρζάνην, Ζίκ—Ζάκ* καὶ *Ζιζάνιον τοῦ Ἀρσακείου* — ὁ *Βρυχώμενος Δέων* μὲ τὴν *Ζωηρὰν Φλόγα*·—ὁ *Νέος Ναύτης* μὲ τὸν *Τριανταφυλλένιον Κάμπον, Νέμον, Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν* καὶ *Μελαγχροινὴν τῆς Ἄνδρου*·—ἡ *Παριστρία* μὲ τὴν *Νοσταλγοῦσαν Ἐλληνίδα* (τῆς ὁποίας ζητεῖ καὶ τὸ ὄνομα·) — τὸ *Ἐρυθρὸν Νέφος* μὲ τὴν *Ἀποιξιάτισκην Βραδυάν, Μαρίδαν τοῦ Εὐρίπου, Ἀγριολούλουδον Ἄνδρου,*

Ξανθὴν Γαλανομάταν καὶ *Γαλανὴν Ἑλληνοπούλαν* — ὁ *Δαφνοστεφὴς Ναύαρχος* μὲ τὴν *Σμυρναϊκὴν Δῦραν*, *Ὡραίαν Ἑλλάδα*, *Ἄνθος τῆς Ὑπομονῆς* καὶ *Σημαίαν τῆς Ἁγίας Λαύρας* — ἡ *Θετταλὶς Καλλιτέχνις* μὲ τὴν *Ἀποπτᾶσαν Ἐλπίδα*, *Ἐξόριστον Ἐλληνίδα* καὶ *Χαμένην Εὐτυχίαν* — ἡ *Λλόη τῆς Θαλάσσης* μὲ τὴν *Μέλλουσαν Καλόγραιαν* — ἡ *Κόκκινη Ἐξοχὴ* μὲ τὸν *Στέφανον Δάφνης* — τὸ *Ἐρυθρὸν Νέφος* μὲ τὴν *Ἐσμεράλδαν*, *Ζωηρὰν Φλόγα*, *Παρθένον τῶν Δασῶν*, *Ἀηδόνα τῆς Ἀνοίξεως* καὶ *Μελαγχολικὴν τῆς Ἄνδρου* (μὲ τὰ ὀνόματά των.) — ὁ *Νυκτοκόραξ* μὲ τὸν *Ἱππότην τοῦ Κόρακος*, *Υἱὸν τῆς Νυκτός*, *Παρθενῶνα* καὶ *Χιώτην Σουλιώτην* (μὲ τὰ ἀρχικά των.) — ἡ *Ὑπερήφανη Ἑλληνὶς* μὲ τὴν *Ἀνοιξιάτικην Βραδυάν*, *Ἀνοιξιάτικο Δουλοῦδι*, *Ἀηδόνα τῆς Ἀνοίξεως* καὶ *Ροδοστεφανωμένην Ἄνοιξιν* — ἡ *Εὔθυμος Κόρη* μὲ τὴν *Κιακὴν Μαργαρίταν*, *Εὐγενῆ Καρδίαν*, *Τέμενος τῶν Μουσῶν*, *Κυματίζουσαν Θάλασσαν* καὶ *Ἀγροτικὴν Ζωὴν* (ἂν θέλουν μὲ τὰ ὀνόματά των.) — ὁ *Δὸν Ροτρῖγος* μὲ τὸ *Ρόδον τοῦ Ἀπριλίου*, *Κρητικὸ Ναυτόπουλο* καὶ *Καυκασίαν* — τὸ *Ἄνθος Μαΐου* μὲ τὸ *Ἐρυθρὸν Νέφος* — ἡ *Χλωρὶς τοῦ Ζεφύρου* μὲ τὴν *Μελαγχολικὴν Σεληνολάτριδα*, *Ἐσμεράλδαν*, *Βοσκὸν τῆς Ἐρήμου* καὶ *Ἥλιον τῆς Αὐγῆς* (μὲ τὰ ὀνόματά των.)

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Ναύτην τῆς Ναυαρχίδος* (τώρα ποῦ πηγαίνεις εἰς ἄλλον τόπον, προσπάθησε νὰ μοῦ κάμῃς καὶ κανένα ξεσπάθωμα ἔ;) *Ἀβυσσινὸν Πολεμιστὴν* (ἔστειλα τὰ φυλλάδια· πολὺ ἐλυπήθην διὰ τὴν μακρὰν ἀσθένειάν σου, καὶ σου εὔχομαι νὰ θεραπευθῇς γρήγορα·) *Λεσβιακὸν Ἄνθος* (ἔστειλα καὶ τὸ φύλλον ποῦ παρέπεσε· καλῶς νὰ ἔλθῃς!) *Κόκκινην Ἐξοχὴν* (ἔστειλα ἐκ νέου· περίεργον τότε πῶς ἐχάθη ἡ δραχμή·) *Κωστῆν Π. Βοκοτόπουλον* (ἔδωσα τὴν ἐπιστολήν σου πρὸς τὸν κ. Φαίδωνα· ἔτσι νὰ μου γράφῃς κάποτε· δὲν πειράζει ἂν εἶσαι μικρός· τόσο τὸ καλλίτερον·) *Ναυτοπούλαν τῆς Ἄνδρου* (πολὺ μ' ἐξέπληξαν καὶ πολὺ μ' ἐλύπησαν αὐτὰ ποὺ μου γράφεις...) *Προσωποδοφόρον Ἱππότην* (ἐπιστολὴ μὲ φράγκον δὲν ἐλήφθη· ὀφείλεις 10 λεπτὰ διὰ ταχυδρ. ἑνὸς τετραδίου Μ. Μυστικῶν· χαίρω πολὺ ποὺ σου ἀρέσουν τόσον τὰ ἐφετεινὰ ἔργα·) *Νυκτοκόρακα* (καὶ ἡ ἰδική σου ἐπιστολὴ δὲν ἐλήφθη· ἡ Κικὴ σὲ ὑπερευχαριστεῖ διὰ τὰ γραμματόσημα·) *Παραδείσιον Πτηνὸν* (μοῦ ἤρεσε ἡ περιγραφὴ τῆς «Χερσαίας» ἐκδρομῆς, καθὼς καὶ οἱ ὀλίγοι ἐκεῖνοι στίχοι·) *Δ. Τ. Μπότσαρην* (καὶ τὰ δύο θὰ δημοσιευθοῦν πολὺ γρήγορα·) *Παναγ. Γ. Βαλασάκην* (ἡ ἀδελφή σου βέβαια ἤθελε νὰ σε πειράξῃ ἔτσι γιὰ ἀστεῖο, διότι ἡ Διάπλασις δὲν εἰρωνεύεται ποτὲ τοὺς φίλους της· τοὺς ἀγαπᾷ καὶ τοὺς ἐκτιμᾷ·) *Ἄνθος Μαΐου* (σοῦ ἐστάλησαν εἰς τὴν νέαν διεύθυνσιν καὶ βέβαια θὰ τὰ ἔλαβες ἀλλὰ... νὰ μή μου γράφῃς μὲ μολύβ, διότι δυσκολεύομαι νὰ τὰ διαβάζω·) *Χλωρίδα τοῦ Ζεφύρου* (ὄχι, κανὲν ἐκ τῶν δύο δὲν εἶναι ἐλεύθερον·) *Μελαγχολικὴν Σεληνολάτριδα* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά·) *Σεμνὴν Κόρην* ([Ε] σοῦ ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες· εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη, καὶ δι' ὅσα μοῦ γράφεις διὰ τὸ καναρινάκι, καὶ... νὰ σου ζήσῃ τὸ νέον σκυλάκι·) *Δικηγόρους τῆς Νεολαίας* (ὄχι, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ διαγωνισθῆτε μαζί· δι' ἕν βραβεῖον καθένας χωριστά.) *Ἀνεμοζάλην*, *Παιδικὴν Χαρὰν* (ποῦ μ' ἐνθυμήθη τελοσπάντων ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρόν· ἀλλὰ πῶς νὰ τὴν ἀφήσουν αἱ τόσαι δεισκεδάσεις τῶν ἐξοχῶν!) *Βασίλειον Π. Βοστάνην* (ἔστειλα διὰ ἀνταλλαξὶν Μ. Μυστικὰ χρειάζεται ψευδώνυμον·) *Κεραμιδόγατον* ὅλοι σὲ ἀνταπαίζονται καὶ ὁ *Ἀνανίας*·) *Σημαίαν τῆς Ἁγίας Λαύρας*, *Ἐρμῆν τῶν Κυθήρων*, *Κρητικὸν Κάστανον* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· σὲ παρακαλέω νὰ μὴ μὲ ἐπαινῇς· ἡ Κικὴ σ' εὐχαριστεῖ διὰ τὴν εἰκονίτσαν·) *Μελαγχολικὴν Ναυτοπούλαν* (ἐλήφθησαν·) *Ἄνθος τῆς Παρθόδου* (σοῦ ἔστειλα τὸ «Σχολεῖο» τοῦ Γύζη· θὰ στολίσῃς τὸ δωμάτιόν σου μὲ λαμπρὰν εἰκόνα, καὶ σε συγχαίρω·) *Αἰγαῖον Πέλαγος* κ. τ. λ. κ. τ. λ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 28 *Ἰουλίου* θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 11 Σεπτεμβρίου.

Ὁ χάστης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέσις νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακίλλους, ἓν ἕκαστον περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

320. Δεξιγριφος.

Ἄνθη μὲ κτητικὸν ἑὰν συνδέσης
Ἥρωα ἐξακουστὸν θαποτελέσης

Ἐστάλη ὑπὸ Δ. Βότσαρη

321. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι ἐπίθετον ποῦ πέρνει
Καὶ ὁ στόλος καὶ ὁ στρατός·
Ἕνα θῆτα ἂν ἀφαιρέσῃς,
Τότε γίνομαι ἀριθμός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Αἰσθήματος

322. Ἀναγραμματισμός.

Πόλις εἶμαι τῆς Ἑλλάδος παλαιὰ καὶ δυξασμένη.
Μίαν τέχνην θὰ μετέλθω, ἀναγραμματιζομένη.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δεχρώμου Φουξίας

323. Αἴνιγμα.

Εἴμεθα τρεῖς, κ' οἱ τρεῖς πεζοί
Καί μας ἱππεύουν δύο.
Εἷς, φίλε μου, καὶ μόνος εἷς,
Τὸ αἴνιγμά μου λύω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐρυθροῦ Νέφους

324. Τρίγωνον.

1. — Στὰς θεὰς νὰ με ζητήσῃς.
2. — Εἰς τὰς νήσους θὰ με εὕρῃς.
3. — Ὡς θεὰν κ' ἐμένα ξεύρεις.
4. — Στοὺς συνδέσμους νὰ ἐρευνήσῃς.
5. — Γράμμα... ἀρκεῖ διὰ νὰ με λύσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄνθους τοῦ Ζακυνθίου

325. Μυθολογικὸν Ἀκανόνιστον.

```
        +****' **
 ****+****
******+
      *+**
 ***+****
        +***
 *****+**
```

Νάντικατασταθοῦν οἱ σταυροὶ καὶ οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων, οὕτως ὥστε καθέτως μὲν νὰ ἀναγιγνώσκεται ἡμίθεος ἥρως, ὁριζοντίως δὲ ἑπτὰ θεοί.

Ἐστάλη ὑπὸ Θησέως Α. Πινδίου

326—350. Διπλοῦν μαγικὸν γράμμα καὶ μαγικὴ συλλαβή.

Ἀνταλλάσσων δύο γράμματα ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δέο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχημάτισον ἄλλας τόσας λέξεις. Κατόπιν, ἀνταλλάσσων δύο γράμματα ἑκάστης τῶν νέων λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχημάτισον ἄλλας τόσας. Καὶ τέλος, ἀνταλλάσσων τρία γράμματα ἑκάστης τῶν νέων λέξεων διὰ μιᾶς συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχημάτισον ἄλλας τόσας λέξεις:

Δόλη, μεῖον, πολτός, πότερος, ὁμιλῶ.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ζωροῦ Πιστικοῦ

351. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν πτηνόν:

1, Φιλόσοφος γερμανός. 2, Ἀρχαῖος μουσικός 3, Θεά. 4, Ἀρχαῖος ζωγράφος. 5, Ἀπαραίτητον διὰ ξιφομαχίαν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σεμνοτιμήνης Σιωπίδος

352 Φωνηεντόλιπον.

ργ - δν - νδ - ργ δ - τ - νδ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φουσκοθαλασσοῦς

353. Γρῖφος.

Ὦ φίλοι!... Πῶς; ἐμοί; σύ! πῶν τόντον, ἔ, λυόν. τῶ

Ἐστάλη ὑπὸ Στ. Κ. Σταμάτη

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 23 καὶ 24

234. Ἑστιατόριον (Ἑστία, τό, ρίον.) — **235.** Ἀμὴν (ἀ-μήν.) — **236.** Κύων-Λυών. — **237.** Στέαρ-τέρας.

238.
ΣΙΒΗΡΙΑ
Σ Α Λ Ν
ΒΑΔΙΣΜΑ
Η Ι Τ Θ
ΡΑΣΤΩΝΗ
Ι Μ Ν Μ
ΑΝΑΘΗΜΑ

239.
ΜΗΛΟΣ
ΑΙΜΟΣ
ΔΑΝΙΑ
ΔΩΡΙΣ
ΣΟΥΣΑ

240. ΗΛΙΟΓΑΒΑΛΟΣ (Λοβός, ἥλη, ὅλος, γάλα, ἅλας, βαβαί, σιγηλός.) — **241-243.** 1. Διότι δὲν τῆς τὸ δίδουν. 2. Μὲ τὸ ἄλλο ἥμισυ. 3. Δὲν ἔχει ἡ Σερβία Ὑπουργεῖον τῶν Ναυτικῶν. — **244.** ΑΘΗΝΑΙ ΠΑΤΡΑΙ (Ἄρπα, Θῆβαι, Ἥπτα, Νέρων, Ἄγαν, Ἴρις.) — **245.** Μηδενὶ συμφορὰν ὀνειδίσῃς.

246. Πυρεῖον (πῦ, Ρίον.). — **247.** Κρεῖων-Κρέων — **248.** Ἄτλας-τάλας. — **249.** Πύρρος-Πύρρα. — **250.** Ὁ πάππος του ἐγεννήθη τῷ 1786, ἄρα τῷ 1808 ἦτο 22 ἐτῶν.

251.
Π
Μ Υ Σ
ΕΛΑΔΑΣ
ΕΜΠΟΡΟΣ
ΕΥΡΥΣΘΕΥΣ

252. Ἀπὸ τῆς λέξεως πέντε, ἀφαιρῶ τρία γράμματα (πτε) καὶ μένει ἡ λέξις ἔν. — **253.** Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ Η σχηματίζονται: *Ἑκάτη*, *Ἤβη*, *Ἄρης*, *Βῆλος*, *Νηρεύς*. — **254.** ΤΡΟΙΑ-ΑΙΝΟΣ (ΤΑρσός, Ρίον, ΟΝος, Ἴον, ΑΣία.) — **255.** Καινούργια γνῶσι, νὰ σ' εἶχα πρῶτα. — **256.** Ἐνδύομαι δι' ἐνδυμάτων.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜΗ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς 10 λέξεις. Τὰ πρὸς δημοσίευσιν χειρόγραφα πρέπει νὰ εἶνε πολὺ εὐανάγνωστα καὶ νὰ φθάνουν εἰς τὸ Γραφεῖον μέχρι τῆς μεσημβρίας τῆς Δευτέρας τὸ βραδύτερον διὰ τὸ φύλλον τοῦ ἐρχομένου Σαββάτου, ἄλλως μένουν διὰ τὸ μεθεπόμενον]

Ἐκτὸς τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν γραμματοσήμων, περὶ ἧς εἶχον γράψῃ ἐν τῇ «Διαπλάσει,» εὑρίσκομαι εἰς θέσιν καὶ εἰκονογραφημένα δελτάρια παντὸς εἴδους, ἀντὶ γραμματοσήμων, νὰ ἀνταποδώσω τῷ αἰτοῦντι — *Διεύθυνσις* Mr Georges N. R. Amarando, Assiout (Haûte Egypte.) (Α—46)

Ἀγγέλλονται:

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

(*Φαίδωνος*)

Διηγήματα

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

Τόμος κομψότατος ἐκ 12 τυπογραφικῶν φύλλων, μὲ εἰκονογραφημένον τρίχρωμον ἐξώφυλλον.

ΤΙΜΑΤΑΙ φρ. 5

Διὰ τοὺς ἐγγραφομένους καὶ προπληρώνονται μέχρι τέλους Αὐγούστου 1901 τὸ βραδύτερον.

Σημείωσις. Οἱ ἐγγραφόμενοι διὰ τὴν Δευτέραν Σειράν, ἂν δὲν ἦσαν συνδρομηταὶ τῆς πρὸ ὀλίγου ἐκδοθείσης Πρώτης, δύνανται, ἂν θέλουν, νὰ ἀποκτήσουν καὶ ταύτην, συναποστέλλοντες ἕτερα φρ. 3.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1901.